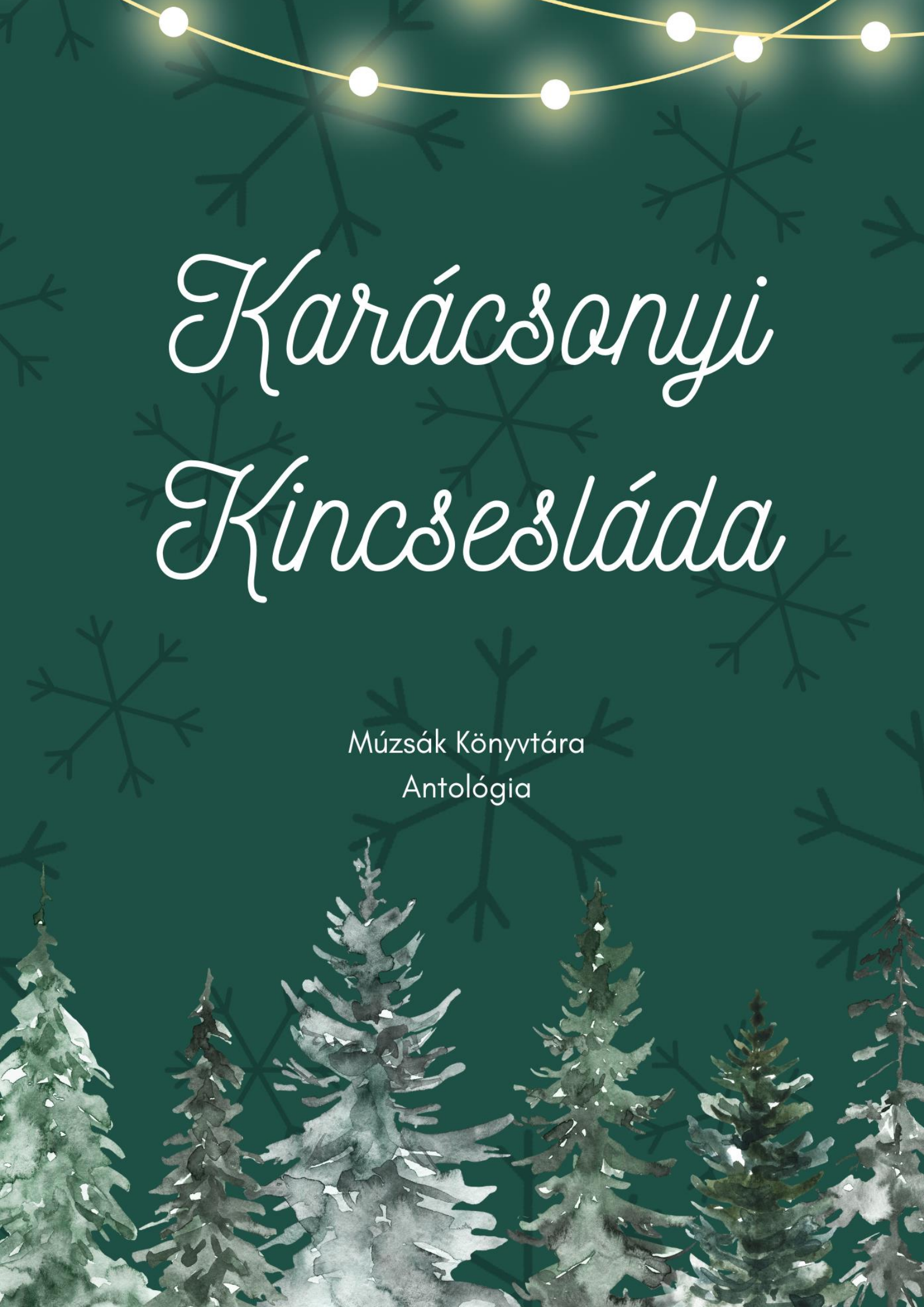

Karácsonyi Kincsesláda

Múzsák Könyvtára
Antológia

Múzsák Könyvtára

Karácsonyi Kincsesláda

Antológia

Versek, novellák, mesék
2024

Múzsák Könyvtára Facebook Csoport
Karácsonyi Kincsesláda Antológia

© A művek a szerzők és az illusztrátorok saját szellemi tulajdonai
vagy jogdíjmentes grafikák.

ISBN 978-615-02-2490-9

www.facebook.com/groups/muzsakkonyvtara

Szerkesztette: Aurora Amelia Joplin és Kárpáti Ata
Lektorálta: Minden résztvevő, a saját, itt közölt alkotását
Aurora Amelia Joplin és 24 társa

2024

Előszó

A Karácsony különleges időszaka az évnek: a fények meleg ragyogása, a hó csendes hullása, és a szívek egymás felé fordulása varázsolja ünnepivé. Ez az idő a család, a szeretet és az emlékezés pillanatait rejt, és éppen ezekből az érzésekből születnek a legszebb történetek és versek.

A *Karácsonyi Kincsesláda* című antológia egy olyan gyűjtemény, amelyben sokféle hang találkozik: gyermeki álmok, mély érzelmek és derűs pillanatok szövik át a verseket, novellákat és meséket. Minden szerző a saját világát tárja elénk, de egy közös szál fűzi össze őket: az ünnep varázsa. Ezek a művek olyanok, mint a karácsonyfán ragyogó díszek – mindegyik egyedi, mégis együtt alkotnak harmonikus egészet.

Legyen ez a könyv útitársad az ünnepi készülődés közepette, vagy egy csendes, meghitt estén. Reméljük, hogy ezek a történetek és költemények mosolyt csálnak az arcodra, elgondolkodtatnak, és talán egy-egy emléket vagy érzést is felidéznek benned.

Fogadd szeretettel ezt a gyűjteményt, amelyben a Karácsony szíve-lelke lüktet minden szón át. Engedd, hogy az oldalak melegsége áthasson, és találd meg benne a saját karácsonyi kincsedet.

Boldog ünnepeket kívánunk!
Aurora Amelia Joplin és társai

Tartalomjegyzék

Előszó.....	4
Versek.....	7
Aurora Amelia Joplin: Égi remény	8
Bubrik Zseraldina: Váratlan ajándék.....	9
Németh Balázs: Karácsony.....	11
Józsa Eszter: Karácsony	12
Józsa Eszter: A kis Jézus megszületett.....	13
Aurora Amelia Joplin: A szív Karácsonya	14
Aurora Amelia Joplin: Az Ég a Földdel összeér.....	15
Aurora Amelia Joplin: Tiszta szívek Karácsonya	16
Györe Zoltánné: Karácsonyi emlék.....	17
Györe Zoltánné: Angyal szárnyon.....	18
Györe Zoltánné: Ha eljön a Karácsony	19
Kárpáti Ata: Mikulásvárás	20
Kárpáti Ata: Karácsony varázsa	21
Buglyó Juliánna: Ajándék.....	22
Buglyó Juliánna: Békés meghitt Karácsonyt!.....	23
Buglyó Juliánna: Fenyőlány	24
Rose Logan: Karácsony, Karácsony.....	25
Rose Logan: Grincs Karácsonya	26
Rose Logan: Karácsonyi manó	27
Rose Logan: A három manó Karácsonya	28
Csíki Margit: KARÁCSONY KÖZELEG.....	29
Csíki Margit: ŐRÍZZÜK MEG TITKÁT A CSODÁNAK...!.....	30
Varga István: ÖTVENES ÉVEK KARÁCSONYA	31
Varga István: KARÁCSONYI SZÉP FENYŐ.....	32
Varga István: SZALMAKUCKÓ	33
Csipak Valerija: Télapó és rénszarvasai.....	34
Csipak Valerija: Karácsonyi kívánság	35
Csipak Valerija: Az erdei állatok Karácsonya.....	36
Gyólay Karolina: Mikulás	37
Gyólay Karolina: Karácsony ünnepén.....	38
Gyólay Karolina: KARÁCSONY	39
Szőcs Éva: A kis Jézuska	40
Szőcs Éva: Gyertyaláng	41
Szőcs Éva: Karácsony szelleme	42

Köteles Ilona Duka: Karácsony, a szeretet ünnepe	43
Köteles Ilona Duka: Mennyből az angyal	44
Horváthné Emi: Karácsonyi elmerengés	45
Úri Kovács Ilona: Karácsonyi fények.....	46
Úri Kovács Ilona: Ünnepe	47
Úri Kovács Ilona: Karácsony szelleme	48
Nagyné Létei Krisztina: Egy havas napon.....	49
Márkus Katalin: Karácsony éjjelén	50
Márkus Katalin: Karácsony ünnepén.....	51
Bachorné Lukács Judit: Ünnepre várva	52
Brettnerné Ónadi Krisztina: Csillag	53
Brettnerné Ónadi Krisztina: Közeleg a Karácsony, oly közel	54
Brettnerné Ónadi Krisztina: Karácsony.....	55
Hecz János Sándor: Tudatunk mélyén	56
Novellák.....	57
Vizkeleti Erzsébet: Peti és a csodaszánkó	58
Józsa Eszter: Gyerekkorom csodálatos Karácsonya.....	61
H. Kutas Móni: SZENT ESTE	62
Aurora Amelia Joplin: A gyertya fénye	64
Vizkeleti Erzsébet: Hópelyhek varázsa	66
Köteles Ilona Duka: Karácsony táján.....	68
Németh Balázs: A csillagszóró fénye.....	69
H. Kutas Móni: A LEGSZEBB SZÓ	70
Márkus Katalin: A szeretet angyala.....	72
Kárpáti Ata: Jancsika és a csizmája	76
H. Kutas Móni: VARÁZSLAT	77
Vizkeleti Erzsébet: A fenyő rejtett ajándékai	78
Horváthné Emi: Karácsonyi fotó	79
Alexander Corvinus: A hit ereje, Szenteste.....	81
Mesék	86
Aurora Amelia Joplin: Karácsonyi angyal.....	87
Alexander Corvinus: Szentesti mese.....	89
Németh Balázs: Az Üvegmanók Karácsonya	92
Krivák-Móricz Judit Ilona: Mi a legértékesebb ajándék?	94
Bubrik Zseraldina: A télapó válasza.....	96
Szerzők.....	98

Versek

Aurora Amelia Joplin

Égi remény

Hópelyhek szállnak, mint égi csodák,
Földre terítik a béke ruháját.
Csend van odakint, nyugalom ragyog,
A tűz melege meghittséget hoz.

Csillog a gyertya, mint égi remény,
Gyermekek szemében csillog a fény.
Szeretet fonja át a családokat,
Ma béke tölti be az egész világot.

Bubrik Zseraldina

Váratlan ajándék

Szenteste hajnalán felhők
hada lepte meg a tájat,
erős szél tekeri, a már
öregedő fenyőfákat.

Az öreg Misa elindult
fenyőfáért az erdőbe,
hogyan feldíszített fa mellé
ülhessenek ünneplőbe.

Hangokat hallott a közel
lévő fa egyik ágáról,
kezébe vette, majd gyorsan,
szippantott a szipkájából.

Látta a kis bagolyt, aki
próbálta mutatni baját,
mert nem tudta felemelni,
csak a hatalmas bal szárnyát.

Öreg Misa megsajnálta,
felemelte fáradt kezét,
a bagoly elé tette, a
remegő, nyitott tenyerét.

Szépen, lassan levette a
fiatal huhogó bagolyt,
de sajnos eltalálta a
jobb lábával a hangyabolyt.

Óvatosan a karjára
tette a beteg madarat,
megsimogatta, mosolygott
nem volt benne rosszakarát.

Elindult haza, fa nélkül
egy kicsi bagollyal együtt,
akkor hirtelen fagyos lett
az egész erdő mindenütt.

Otthon, a melegben Misát
kedvese Marika várta,
majd tágra nyílt szemeivel
a madarat körbejárta.

Örültek mindketten, már nem
is lesznek otthon egyedül,
nem gondoltak arra, hogy ma,
mi lesz karácsonyfa nélkül?

Visszament az öreg Misa,
hazavitte az első fát,
díszítés után leültek
enni a finom vacsorát.

Vacsora után kinéztek
a szoba ablakán hárman,
mindannyian csodálkoztak,
a csodás, hófehér tájban.

Németh Balázs

Karácsony

Kinézel az ablakon,
Didergő fák köszönnek vissza rád,
Elérkezett az ideje,
hogy mosolyogjon a világ.
Fagyos, dermedt hó ropog a talpad alatt,
Hirdeti a Karácsony közeledtét,
Csillagszórók fényénél add át másoknak
Szíved minden szeretetét.
Gondolj azokra is, akik már nem lehetnek veled,
Kik már az angyalokkal töltik az ünnepet.
Könny most ezért ne szökjön szemedbe,
Hiszen ők veled ünnepelnek bent a szívedben.

Józsa Eszter
Karácsony

Téli este csend, nyugalom,
Jégvirág az ablakomon,
Kinézek a puhaságba,
A hófödte téli tájba.

Téli este csend, nyugalom,
Emberek tipegnek a havon,
Harangszó cseng, messze zengve,
Hívogat a szentmisére.

Téli este csend, öröm,
Emberek szemén a könny,
Karácsonynak szentestéjén,
A Messiás közénk eljött.

Józsa Eszter

A kis Jézus megszületett

Csilingel a száncsengő,
Suhan a szán a friss havon,
Nevetés hallszik az éjszakában,
Kergetik egymást a csillagok.

A havas fenyők kétfelől,
Téli ruhát öltöttek,
Csodálatos ahogyan
A hold belopózik közéjük.

Nagy pelyhekben hull a hó,
Szép lassan belepi az egész tájat,
Oly nagyon tiszta lesz minden,
Méltó az ünnepvárásra.

A szobában kandalló dúdol,
Fénye belekapkod az éjszakába,
Meghittséget, meleget áraszt,
Felkészíti a lelkeket a várakozásra.

Betöltik az egész házat,
A számunkra kedves illatok,
Foszlányokban jönnek vissza,
Az elmúlt Karácsonyok.

Égősorok fényében ragyog,
A díszbe öltözött fenyő,
Csodálatos hangulatot áraszt,
Ahogy a csillagszóró szórja a szikrákat.

Szenteste van, csillámporos,
Varázslat leng a térben,
Öröm járja át a szíveket,
A kis Jézus megszületett.

Aurora Amelia Joplin

A szív Karácsonya

Ó, Karácsony, szent ünnep, édes szeretet,
Meghittség ölel át családi perceket.
Mosoly ül arcokon, gyermeki kacaj zeng,
Szívünkben melegség, mindenhol szeretet.

Karácsonyfa csillog, a díszek fénylenek,
Mint csillagok, hintik ránk a szent angyalok.
Gyertya lángja lobban, kandalló tüze ég,
Melegsége ölel át Karácsony estjén.

Mézeskalács, fahéj, édes illatok szállnak,
Áldást hintenek ránk fentről az angyalok.
Az asztal körül ül a szeretett család,
Boldogan ragyog minden arc, minden szempár.

Ó, Karácsony, maradj itt, nemcsak e percben,
Lobbanj, mint gyertyafény, szívünk mélyén csendben.
Mint csillogó dísz a fán, szépen ragyogjon,
Érezzük, hogy szívünkben van szent Karácsony.

Aurora Amelia Joplin

Az Ég a Földdel összeér

A karácsonyfa csendben áll, mint halkan szőtt álom,
öleli körbe a szoba melegét,
gyertyák könnye csordul lassan,
s fényük ragyogtatja a fenyő zöld színét.

A család, mint körbefont imádság,
szavak nélkül zengi a szeretet dalát,
szívük húrján játszik az ünnep,
míg mögöttük angyalok őrzik a ház nyugalmát.

Az angyalok szárnya halk sóhaj,
szemükben csillagok puha világa,
láthatatlan áldásként állnak mögöttük,
s velük együtt álmodik a ház ma.

Jézuska léptei szélcsendként lebbenek,
nem érkezik, hisz mindig ott volt,
ajándéka a csend, a béke, a hit,
a Karácsony maga – szívünkbe írt dala.

A szeretet olyan, mint a hó,
mely mindent befed, mindent újraír,
Karácsony éje: egyetlen pillanat,
ahol az ég a földdel összeér.

Aurora Amelia Joplin

Tiszta szívek Karácsonya

Szegény család szomorkodik,
Karácsony este közeledik,
Hat gyerek várja izgatottan,
Szívük szakad meg a bajban.

Édesanya, okos asszony,
Összehívja a családot,
Elmondja a gyerekeknek:
Ajándékot készítsenek.

Színes papír, kis ragasztó,
Nem is kell más hozzávaló.
Egyet készít mindenki,
Ami majd a fát díszíti.

Meleg kalács sült illata,
Karácsony szép pillanata.
A díszek a fára felkerültek,
Kicsi szívek megörültek.

Hirtelen nagy fényesség lett,
A fa alatt ajándék lett,
Angyali üzenet érkezett,
Minden szem megkönnyezett.

A fán a díszek életre keltek,
Szívformává átöltöztek,
Szívvel, szeretettel készültek,
Sok csokivá teremődtek.

Volt nagy öröm, kacagás,
Boldoggá vált a nagy család.
Szívük olyan tiszta volt,
Az angyal ezt tudta jól.

Tiszta szívek Karácsonya,
Angyal, ki mindezt jutalmazta.
Boldogan nézte a családot,
A szeretet mindent elvarázsolt.

Györe Zoltánné

Karácsonyi emlék

Egy hópehely pillámra hullt és elolvadt,
szememben őriz gyerekkori csillagokat.
Mely küszöbünktől hoz idáig,
majd utamon kísér vissza hazáig.

Mikor eljött a szent Karácsony,
jó kosztón éltünk, cukron, fűgén, kalácson.
Csillagszóró ontott fényt,
zengéssel szikrát ontva szét.

Lelkemből el nem múlt sohasem,
őrizve szívemben görcsösen.
A szeretet esténket becsillagozta,
balzsamát a menny a földre hozta.

Tiszta szemek, tiszta könyve,
drága nagymamácska, olvasni lehetett belőle.
Szemében örök fényében zártan,
én is szárnyas angyallá váltam.

Györe Zoltánné

Angyal szárnyon

Mikor mély hó települ a földre,
az erdőkön a fenyőtű levelére büszke.
Fehér súly ül rá, fagyos a zúzmarája,
ebből lesz mindenki karácsonyfája.

Az idő most angyalszárnyon jár,
minden gyerek ajándékra vár.
Aranyos felhők tetején festve,
mosolyog az angyalszárnyon járó este.

Mikor a napnak hanyatlík korongja,
nyitva várja kisjézust mindenki ajtaja.
Szelei mormolnak a fagyos évszaknak,
háztetőre lógó jégcsapokat raknak.

Megszólal bent a mennyből az angyal ének,
szeretetet osztanak szét a meleg fények.
Bár adná meg az ég, én csak annak örülnék,
kinek könnyeit ma az angyalok eltörölték.

Györe Zoltánné
Ha eljön a Karácsony

Szobánk égi hangzatokra,
visszhangozva, mint szent helyek.
Angyalok közt sustorogva,
bennem most is feldereng.

Karácsony nekünk havat hozzon,
bor meg kalács legyen abroszunkon.
Mézeskalács illatát hozza el az este,
kisjézusnak jászolban legyen fekhelye.

Árassza be szobánk a gyanta illata,
sok szeretet, egy kevés ajándék is lehet alatta.
Ki ne aludjon a kandallónk fénye,
árasszon meleget a szobánk belsejébe.

Mikor kigyúl a fenyőn az égi fény,
menny tárul benne az ember szemén.
Az a fény már nem olyan, mint volt valaha,
mit gyerekként láttam én, már nem láthatom soha.

Kárpáti Ata

Mikulásvárás

Eljött már a december 6-a,
Otthon ül a kis Gabika.
Várja már a Mikulást,
Ki zsákjában hoz sok jót s mást.

Csizmácskák az ablakban,
Fény ragyog a házakban.
Cukor, dió, csoki, alma,
Vidámságot hoz a nap ma.

De vajon járt-e virgács is?
Kissé rossz volt néha Ákos is.
Mégis béke, szeretet jár,
Mosoly fakad mindenhol már.

Kárpáti Ata

Karácsony varázsa

Hull a hó, a táj fehér takarót vett fel,
jégcsap csillan, ahogy a szürke hold felkel.
Gyermekek játszanak, hógolyó cikázik,
hóemberek állnak, kacajuk vidámít.

Benn a konyhában mézeskalács sül frissen,
édesanya dolgozik szívvel, teljesen.
Tea gőzölög, már az asztalon a sütik,
amelyekkel a pocak is jócskán megtelik.

A nappaliban fa áll, fények ragyognak,
kandallóban láng lobog, lágyan pattognak.
Gyermekek körbeülnek, mézest majszolnak,
és teát isznak, szeretetben nyugszanak.

Buglyó Juliánna

Ajándék

Kopogtat már a zord hideg az ajtón,
apró pelyhekben szállingózik a hó.
Készülget a család apraja – nagyja,
eljött megint csak advent első napja.

Az idén a fa alá mi kerüljön,
hogymindenki egyformán örüljön?
Mi a szíveteket megdobogtatná,
szenteste az ünnepi asztalnál.

Szín pompás, csillogó csodák villognak,
kelletik magukat, folyton mozognak.
A szemet szeretnék elkápráztatni,
de a lélekre nem gondol akárki.

Igaz ajándék nem a kirakati,
azt magunkban kell mindig hordozgatni.
Az év minden napján mutatni lehet,
milyen a valós, isteni szeretet.

Ne engedjétek a sok kísértésnek!
Ne higgyétek a hamis értékeknek!
A béke, hit, remény és a szeretet,
járjon át mindenkit az ünnepeken!

Buglyó Juliánna

Békés, meghitt Karácsonyt!

Boldogság legyen a szívekben,
Év végén ünnepeljük együtt
Krisztus megszületését.
Érezze a lelkünk ezt az örömet,
Senki se feledkezzen erről meg!

Megváltóként jött e földre,
Eleget tegyen az Úr kérésére.
Gondokat magára vállalva,
Hitet adjon az embereknek.
Intő szavakra hallgatva,
Távol tartsa a gonoszt,
Tökéletesnek született.

Kivételes tehetséggel
Az emberek segítője lett.
Rohanó világunkban
Áldást, békességet,
Csodás lelki gazdagságot,
Oltalmat adott a népnek.
Nyugodttá, szeretetteljessé
Tegyük mindenkor e napot!

Buglyó Juliánna

Fenyőlány

Hajnalra hórengeteg fárasztotta
a fenyőerdő valamennyi fáját.
Az őszi csupasztságot átkarolta,
mint a szerelmes fiú a leánykát.

A látvány szinte már leírhatatlan,
léptek a hóban recsegnek-ropognak.
Fenyőágot napsugár ragyogtatja,
olyan, mint a hótündérek otthona.

Társammal a havas tájon merengünk.
Mily pompázatos, fehér és csillogó!
Mikor lesz újra ilyen csodás telünk?
A melegedés megfoszt az álmoktól.

Rose Logan
Karácsony, Karácsony

Vidám hópelyhek táncolnak a szélben,
Szikrázóan fénylenek a hóesésben.
Bent a szobában készülődés kacaja száll,
A lépcsőkoriáthoz fényfűzér is jár.

Kellemes melegben, ünnepi hangulatban,
Karácsonyfa csillog a sarokban.
Gyönyörű gömbök ragyognak rajta,
Gyertyák lángja táncol az ablakba.

Együtt meghitt hangulatban,
Zongora dallama szépség szólam.
Száll a karácsonyi ének,
Megbékél a rohanó lélek.

Kint a havas táj,
Karácsony szele jár.
Jégvirág rajzolódik az ablakon.
Szánkó siklik a havon.

Együtt meghitt hangulatban,
Zongora dallama szépség szólam.
Száll a karácsonyi ének,
Megbékél a rohanó lélek.

Rose Logan Grincs Karácsonya

Egy gonosz zöld manó,
Magában pufogott dülva-fúlva,
Minek ez a Karácsony, minek a pompa.
A zöld szőrmók pofa neve: Grincs
Aki úgy vélte a Karácsony egy giccs, egy giccs.

Nem szeretett semmit ő,
Ami igazán felemelő.
Ami ünnepi és magasztos,
Fel-alá pufogott-durrogott
Pufogott-durrogott

Minek ez a nyávogó zene? – kérdezte morogva
Jaj, istenem! – hagyjátok már abba.
Befogta füleit idegesen,
És várta, hogy a “nyávogásnak” vége legyen.

Grincs hiába volt kissé csúnya,
Valójában ő is manócska.
Titkon jól esett volna neki
Ha őt is valaki magáért szereti.

Grincs gonoszsága nem szívből fakadt,
Kis szőrmók korában gúny tárgya maradt.
Folyton bántották az évek alatt
Egy barlangban húzta meg magát, a gonoszsága magányától duzzadt.

Történt egyszer, egy kislány megsajnálta,
Egy Grincsfát csempészet Grincs barlangjába.
A szőrmók pofa először morgolódott,
Ki járt nála, ki járt nála, ki járhatott nála.
Hiszen a Karácsonyt utálja – úgy utálja.

Grincs abbahagyta a morgolódást,
Amikor egyszer csak meglátta a Grincsfát.
A morgó zöld szőrmók pofa, hirtelen könnyeit itatta – arcáról felitatta.

Grincs szótlanul állt a fája előtt,
Végre titkon valaki szereti őt.
Morgott ő továbbra is,
De a Karácsony már neki is meghitt-meghitt.

Rose Logan

Karácsonyi manó

Merlin a manó ült a polcon,
Ide-oda pakolgatták, jobbra is meg balra,
Nem látszott a sapka alatt, semmi más csak a világító orra.

Valójában Merlin egy karácsonyi manó,
Nem egy szobában általános lakó.
Merlinnek volt apró varázsereje,
De megvárta amíg rá száll az éjszaka leple.

Merlinre leszállt végre az éj,
– Csiribí-csiribá, lendítette karját,
Hó lepte el a kihalt utcát.
Fehér jégvirág jelent meg az ablakon,
Csendes szél zenélt a havon.

Merlin látta a kopár szobát,
Kiküszöböli halkán ezt az apró hibát.
Ismét lendítette karját a magasba,
Csiribí-csiribá, ne légy kopár szoba.

Merlin varázslata hatott,
A szoba díszbe burkolózott.
Minden csillogott-villogott.
De a manó sajnos valamit kihagyott.

Húha! Vakargatta kobakját a manó,
A manóba, a karácsonyfa de jó!
Merlin kiküszöbölte a kicsi csorbát,
Oda varázsolt egy gyönyörű karácsonyfát.

Merlin a kis manó boldogan bámulta,
Milyen díszesen fénylett a karácsonyfa.
Merlin a karácsonyi manó elfáradt,
Boldog Karácsonyt kívánt a világnak.

Rose Logan

A három manó Karácsonya

Hitetlen, Haragos, Maszatos,
A három manó rokon
Szerették a pelyheket a csodálatos telet,
Kinéztek az ablakon, szájuk csodálkozva maradt, se hópehely se fehér hó.
Oda az öröm, oda az ünnep varázsa,
Nincs Karácsony, nincs Karácsony
Nincs Karácsony, nincs Karácsony.
Hitetlen megszólalt hitetlenkedve:
– Hogy lesz így Karácsony? – elment a maradék kedve.

Haragos morgott magában, a szakála alatt,
– Fene egye meg! – a Karácsony elmarad! – morgolódott tovább morcosan ahogy mindig szokott,
Arcára a mosoly is oda fagyott.

Maszatos falatozott mit sem sejtve,
Odaszaladt az ablakhoz, elment a kedve.
Kiesett kezéből az utolsó falat,
Szája körbe maszatos maradt.

Egyszerre csak így szólt hirtelen:
– Mit csináljunk, hogy Karácsony legyen?
– kérdezte magába roskadva,
Várunk, és várunk hátha megtörténik a csoda.
Három manó rokon
Ott álltak az ablak előtt összeborulva.
Oda az ünnep, oda a varázsa.

Lehajtott fejjel szomorkodva
Nem vették észre
Hogy egyszer csak megtörtént maga a csoda,
A duci felhőkből, hirtelen lassan nagyon lassan hópehelyek hullanak a tájra vidáman.

Hitetlen, Haragos, Maszatos,
Szomorúságból felocsúdva
Szájuk hirtelen tátva maradt,
A tájra fehér hó szakadt.
– Éljen, éljen! – mondták boldogan egyszerre,
Megvan a Karácsony mentve.

Hitetlen, Haragos, Maszatos
Ünnepi hangulatot hozott.
Karácsonyfa díszelgett a szoba sarkában,
Csillogott-villogott magában.
Volt minden ünnepi, lakoma
Megtörtént a karácsonyi csoda.
Lett fehér hó, lett ünnepi hangulat
A három manó együtt szeretetben maradt.

Csíki Margit
KARÁCSONY KÖZELEG

gyermekkori nagy havak szikrázó tisztasága
petróleumlámpa
fakó fényében fölsejlő karácsonyfa ágak
a hajnali homályban angyalok szálltak
minden csupa csoda volt s varázslat

karácsonyt köszöntött
szomszéd barát rokon
azt a hitemet a gyermekkorból hozom
hogy attól lesz igazi fényesebb az ünnep
hogyha az emberek egy asztalhoz ülnek
együtt szegik meg az illatos kalácsot
s magukkal viszik a békét boldogságot

karácsony közeleg
s nincs az égen csillag
amely Betlehembe mutatná az utat
KI váltja meg akkor a világot

ha elveszítjük magunkban a hitet tisztaságot ?-

Csíki Margit
ŐRÍZZÜK MEG TITKÁT A CSODÁNAK...!

szemünkben égő,
csodát remélő
adventi fények.
hisszük, hogy feljő
jövőt ígérő
csillaga e népnek ...-
hajlékot építünk
a szállást keresőnek.
Mária öröme
legyen ott a mécses,
József bölcsessége,
az elfogadó, óvó, ölelő:
a tiszta lepedő -
dalainkat adnánk bölcsőringatónak,
imáinkat simogató szónak...
és ha megszületik
karácsonyi hírnöke a világnak,
őrizzük meg titkát a csodának,
hisz a Júdások és Pilátusok
közöttünk járnak!

Varga István
ÖTVENES ÉVEK KARÁCSONYA

Csillagszóró volt és gyertyák,
melyet csíptetők tartották,
gyaluforgácsra kályha ezüstöt fújtunk,
fenyőágakra aggasztottunk.

Girlandlánc papírból készült,
karácsonyfa lassan szépült,
volt szaloncukor fehér és kemény,
fa alá került mesekönyv regény.

Betlehemesek, azok jöttek este,
köszönteni házakhoz, szenteste,
"csetlettem botlottam küszöbfába,
gazdának maradjon jó szokása."

Akkor voltak igazán nagy havak,
lovasszánok csilingelve rohantak,
szobában kis csengettyű szólított,
nyitott ablaknál függöny bólintott.

Milyen trükkös volt akkor Anya Apa,
részükről jó ki volt találva,
gyermek szánkról ének hangzott,
ágyunk cseréptől jó meleg volt.

Varga István
KARÁCSONYI SZÉP FENYŐ

Feldíszített szép fenyő,
olyan, mint egy keszkenő,
Csinos kislánynak fején,
mosolyt látni két szemén.

Alatta sok-sok ajándék,
hajas baba fajáték,
három testvér kézen fogva,
néz a fára meghatódva.

Áll Apa Anya könnyes szemmel,
kissé keserű szájjal,
ó ha majd felnőnek, miképp lesz,
csak erőnk legyen a reményhez.

Karácsonyi ének csendül,
gyertya lángja kissé rezdül,
csillagszóró sziporkázik,
ablaküvegen jég virágzik.

Kinn az utca csendesült,
karácsony est szenderült,
nagy pelyhekben havazni kezdett,
éji álom sok szépet rejtett.

Varga István
SZALMA KUCKÓ

Istállónak félhomálya,
belesimul az éjszakába.
Egymás mellett két tehénke,
sarokba három kecske.

Másik sarokba fapriccs,
kenderből szőtt, szalmazsák,
általában gazdának helye,
hol látogatta asszonyság.

Viharlámpa szórja fényét,
oly hangulatot oly békét,
sugároz az istálló belül,
szenteste is az idő repül.

Majd ünneplőt ölt a gazda,
párjával indul a templomba,
nyikorog talpuk alatt a hó,
csilingel pár lovasszánkó.

Éjfél ut a toronyóra,
megtelt templomnak hajója,
karácsonyi ének hangzik,
ám a hó csak hullik hullik.

Éjféli mise véget ért,
sok ház ablaka még ad ki fényt,
hol éber kutya néha vakkant,
foszlány felhőkből Hold kikukkant.

Csipak Valerija Télapó és rénszarvasai

Furcsa csillag száguld az égen,
csillámpor kíséri.
Nem is csillag az,
valami hosszú valami.
Szánkónak tűnik,
rajta egy piros ruhás,
nagy szakállú apóka ül.
A szánkót kilenc gyönyörű,
repülni tudó rénszarvas húzza.
Nevük is van ám.
Rudolf, Fürge, Sármos, Talpas,
Kerge, Csámpás, Torkos, Bátor és Szélvész.
A legelső orra,
úgy világít az éjszakába,
mint egy nagy fényű lámpa.
Ő Rudolf a legifjabb,
és bizony piros az orra.
Ezért, amikor kicsi volt,
nem játszottak vele.
Hogyan lehet egy rénszarvasnak
piros az orra, nevettek a többiek.
Szomorkodott is szegény,
mert nem volt olyan,
mint a többiek.
Sírdogált is, minden Szent este.
Az egyik Szent estén
nagy köd lett, s hófúvás.
Télapó bánatos volt.
A gyerekek most nem kapnak ajándékot.
Rudolf elé állt,
és mondta neki,
hogyan az Ő orra azért piros,
mert világít.
Télapó megörült,
Rudolf volt a csapat elején,
utána a többi nyolc kettesével
a szán elé fogva.
Világította is az utat,
s megálltak minden ház kéményénél,
hogy Télapó bedobja az ajándékot.
Egy játék leesett,
de Rudolf elkapta,
és bedobta a kéménybe.
Majd a többi ajándékot
is segített szétosztani.
Így mindenki időben
megkapta az ajándékot.
Már nem szomorkodott,
a többiek is elfogadták.
Télapó is örült,
s azóta Ő vezeti
a rénszarvascsapatot.

Csipak Valerija

Karácsonyi kívánság

Télapónak én is küldtem levelet.
Nem játékot kértem,
hanem egy szép csodát.
Ne legyen sáros az út,
helyette fehér hó lepje be a tájat.
Ne legyenek kopasszak a fa ágai,
hanem a hótól roskadozzanak.
A sok kis színes lámpa tükörfénye,
csillogjon a hóban.
Gyerekek kacagását hallani,
amint szánkóval csúsznak le a lejtőn.
Korcsolyázó embereket
a befagyott kis tó jegén.
A kis huncut mókusok,
dobálják ránk a hógolyókat.
A nyuszik is játszanának a hóban.
A fenyőfák ne zöld,
hanem fehérek legyenek.
Boldog legyen mindenki,
és ne csak Karácsonykor,
hanem egész télen.

Csipak Valerija

Az erdei állatok Karácsonya

Erdő szélén kicsi ház,
Sári néni a lakója.
Szép fenyőfa, színes égőkkel,
szaloncukorral,
feldíszítve áll az udvarban.
Lassan köré álltak az erdei állatok,
hogyan csodálják.
Összedugták fejüket,
s megszülettek az ötletek,
hogyan is viszonzák.
A maci felajánlott
málnából és áfonyából szörpöt.
A Mókuska a mogyorót,
a méhecske a mézet.
Süni néni almát hoz,
amit az ősszel a tüskéivel gyűjtött.
Nyuszikának répája van,
de valamire jó lesz.
Gondolkodott a mosómaci,
mézeskalácsot sütni.
A tésztát össze gyúrja,
ha a szarvas a szíveket
a szarvával kivájja.
Csak tepsi kéne és kemence,
ahol kisülne.
Erre a bölcs bagoly,
szó nélkül bekopogott Sári nénihez,
segítséget kérni.
Sári néni meghallgatta az állatokat
és elmosolyodott.
Behívta őket a házába,
még lisztet is adott.
Örömmel nézte,
ahogy az állatok dolgoznak.
Ki is sült a mézeskalács,
az asztalra került az alma
a mogyoró és a répa.
Na meg a szörpök, a maci hozta.
Melegség öntötte el a házat,
kacaj s boldogság áradt.
Hát így lett szebb a Karácsonya,
Sári néninek és az erdő állatainak.

Gyólay Karolina

MIKULÁS

Egyszer szeretnék meglesni téged Mikulás,
megköszönni neked a sok ajándékot ideje már,
minden évben alaposan csizmám kifényesítem,
figyelem, le se veszem róla tekintetem.

Kikészítetek finom sütit, tejet neked,
minden neszre rezdülök, te jöttél-e?
Csengettyű szól, ugrok, hogy megnézzem,
de már eltűnt a kikészített uzsonna neked.

Csizmám is már tele van minden jóval,
virgácsot idén se kaptam,
csak azt nem értem, ha így figyelek,
miért nem látom meg mikor jöttél be?
Szánod sebesebb a szélnél is talán,
rajtam kívül sok gyerek vár ma este terád,
de jövőre sokkal okosabb leszek,
kileslek, csizmám mellet alszok, ha kell.

Gyólay Karolina

Karácsony ünnepén

Ma percei selyem szalagát,
mint ajándékot együtt oldjuk ki.
Nyugalom hálója szője át szívünket,
a szeretetet gyöngyét fűzzük mellé,
remény köpenyével takarjuk be őket.
Mert ünnep egymást megtalálni,
s a sötétben egyedül többé nem botorkálni.
Pislákoló mécses vezet bennünket,
lelkünk fényét szeretteinkkel osszuk meg.
A legcsodálatosabb ajándék, amire várunk,
ha megkapjuk, mint kincset, vigyázzuk.
Nem érted, érzed, a csend beszél helyetted,
a szeretet lágyan átölel időtlenségében.
Áldást hozzon minden emberre Jézus születése,
hála járja át egyszerre dobbanó szívünket,
fesse fehérre hitünkkel lelkünket.

Gyólay Karolina
KARÁCSONY

Jézus születését ünnepelve,
angyalok szállnak le a földre,
fenyőfánkat szép ruhába felöltöztetve,
csillogást hoznak a gyerekek szemébe.

Alma, méz, dió az asztalon,
szaloncukor, gömbök, csillagok az ágakon,
gondolatban megírt száz óhaj,
a legszebb mégis a szívünkben van.
Mert nem kérek ma mást, csak egyet
szeretettel gazdag legyen ez az ünnep,
és Ő ki mécsest gyújtott lelkünkben.

Szőcs Éva

Kis Jézuska

Kis Jézuska jászol ágyba
puha szalma a párnája.
Édesanyja Mária,
testével betakarja.

Fényes csillag gyúlt az égen,
három király útra készen.
Megkapták az örömhírt,
Meváltó-születik.

Pásztorok összegyűltek,
dicső-ódát énekeltek.
Szállt az ének szájról-szájra,
földre érkezett királynak.

Szalmaágyon csodagyermek,
világ bűne lesz a terhed.
Édesanyja tudja csak,
szíve szinte megszakad.

Szőcs Éva
Gyertyaláng

Hull a pelyhes fehér hó
puha meleg takaró
Csillog-villog tova száll
játékosan meg-meg áll.
Jégvirág az ablakon
tűz pattog a kandallón.
Sarokban kis fa áll
ajándékkal teli vár.
Halvány színű
gyertyaláng
a szeretet rád talál.

Szőcs Éva

Karácsony szelleme

Kihalt utcán, hideg fagyban
egy koldus áll rongycafátban.
Keze kérges, lilán fagyva
toporog a hóhullásba.

Házak oldalának dőlve
meleget remél a lelke.
Didereg, nem evett semmit
emlékeivel rekedt kint.

Ének csendül fel az éjben
csilingelve fülbe téved.
Dudorászni kezd szegény
úgy melegíti szívét.

Ajtó nyílik, gyermek zshivaj
kint a hóban nagy a kacaj.
Hozzá lép egy nebuló
nézi-nézi de nem szól.

Kezét nyújtsa, hívja be
koldus szíve megremeg.
Egy estét meleg otthonba
telt asztalnál körbe fogva.

Boldogságtól sírni kezd
Szívében gyúl szeretet,
Karácsonynak szelleme
reményt adó szent fénye.

Köteles Ilona Duka
Karácsony, a szeretet ünnepe

Szeretet bölcsője álomba
ringat.
A szív megpihen s új
reggelre virrad.
Szeretetet venni nem
lehet soha.
Adni boldogabb, mint
kapni néha.
Van, aki érzi, van, aki féli
Van, aki az egészet sehogy
sem érti.
Misztikus élmény
lelkemet éreztem.
Kire a fény rászállt,
megtelt szeretettel.

Köteles Ilona Duka

Mennyből az angyal

Sötétedni kezd percről percre
Távol vagyok a Naptól, itt lent
A Karácsony meghozza a fényt
A fénnel együtt gondolataim.

Kinn hull a hó és fúj a szél
Körülöttem csend és remény
Betlehemesek hoznak üzenetet
Megzavarva a magányom, a csendet.

Jégvirág nyílik az ablakon
A természet törvénye adott
Majd helyre áll a mindennapi rend
A természet nem hal meg, csak megpihen.

Sötétség, csend borul a tájra
Az éjszakát a hajnal felváltja
Angyalok olykor közelebb kerülnek
A legnagyobb sötétség közepette.

Sötétedni kezd percről percre
Az angyalok közelebb kerülnek
Hívni kell az angyalokat
Ha van rá szükség, van segítség.

Horváthné Emi

Karácsonyi elmerengés

Szép dísz díszeleg a fán,
Mindenki körbe állja a fát.
Csodás fények, színek,
Előtörnek az emlékek.
Gyermekkorom karácsonya
Nem térhetünk már vissza.
Fuvola szó, babaház,
Tengernyi csokoládé vár.
S míg én elmerengek
Gyermekeim választ kérnek
Ehetnek-e már sütit
S az ajándékba vajon mi rejlik.
Szép cipő és játékok
Tengernyi társasok.
Rögtön neki is ülnek,
s persze nem a kisebbik nyer.
Lesz ám sírás nagy
de anya hozza a jutalmat
sok-sok süti mit sütöttek
most jóízűen eszik meg.

Úri Kovács Ilona

Karácsonyi fények

Milyen szép a reggel, hó lepi a tájat.
Megváltó született erre a világra.
Szeretetet hozott az emberek földjére, de
főleg a tiszta lelkébe.
A világ oly zord lett, nem találok helyem.
Az Angyalok itt vannak kiáltják a nevem.
Azt mondják ne add fel van még szép, és jó
is.

A karácsonyi fények a lelked tükör képe.
Ragyogjon benned a remény gyertya
lángja.

Te vagy mások fénye a zord világban.
Az arcod angyalok teremtték a lelked az
embereknek, hogy észrevegyék.
A szeretet kapuja benned nyitva áll, ki ezt
nem látja érte ne sírjál.

A Karácsony nem egy nap.
Minden pillanatban ünnep van.
A lángot hordozó fény a szívekben van.
Nem az ajándékok sokasága jeleníti a
szeretet mértékét.

A szívek dobbanása, a lelkek tisztasága
az igazi kincs a világban.

Égjen minden nap a szeretet lángja.
Béke és szeretet a boldogság ez a te
kincsed, és add tovább.

Karácsonyi asztal fénye tündérek, és
angyalok imádsága a létezés tükrében.
Szeretetteljes ünneplőbe.

Úri Kovács Ilona

Ünnep

És a szeretet táncolni vágyik,
a zöld fenyő fényében.

Minden itt él bennem a régi
emlékek, volt, hogy sokan
ültek az asztalnál.

De elmúlt, ma már hiányzik
a szívek tisztasága, hol a
szeretet és a testvérek tiszta
lelke.

Elszállt a régi idők
dallamával.

Ki tegnap barát volt ma
ellenség.

Az ünnepek teljesen mások.
Nem kell Karácsony ahhoz
hogy szeress, mert nem
az ünnepeken született a
szeretet.

Az évek és az élet nem ölhetted
ki belőled.

Csak ha te elengeded.

Én nem öltözök ünneplőbe,
nekem minden nap ünnep.
Mert reggel mikor kinyitom a
szemem a világ mosolyogva
néz.

És ez egy gyönyörű ünnep,
mert még itt vagyok és láthatom,
azt a csodálatos

életet, mint Isten adott nekem.
Emberek nem kell a szeretetet
sajnálni, nem pénz, hanem
ajándék.

Míg élsz járj nyitott szívvel,
hogy érezd a lelkek melegét.

Ki csak 3 napig számolja a
végtelen szeretet határát, ő
nagyon szegény ember.

Nem lehet határokat szabni a
szeretet kapuját becsukni.

Élj tiszta szeretetben míg
világ a világ ez nem múlhat
el.

A karácsonyi fények csak
emlékeket idéznek mik a
lelkem mosolyra fakasztják,
vagy könnyekkel borítják.
Szeretetet békességet kívánok
minden drága szívnek.

Úri Kovács Ilona

Karácsony szelleme

És a gyertya lángja ég, itt vannak az ünnepek.
Millió fényével lángol a szeretet.
Elvakult vagyok rideg a valóság.
Hol van ki engem szeret, nincsenek segítő kezek,
mikor a lelkem magányos éjjel sírni kezd.
Ó, a fények sok színű pompája, csak jobban sírok
a lelkem magányában.
Voltam jó, és szeretett sok ember.
De Karácsony van, és mégis magányos a szívem.
Nem kell sajnálni, én így élek évek óta, kit
szerettem, ő nem viszonzza.
Oly sokan vagyunk így, nem beszélünk róla.
Mert félnek az emberek, a sorsuk reménytelen.
Nézzük a családok szépen összejönnek.
Mi vagyunk csak egyedül hiába van ünnep.
A zöld fenyő illata, a fahéjas sütemény az
asztalok tetején.
De sok ember könnyekkel küszködik Karácsony
estéjén.
A szeretet száll ezüst szárnyakon.
Gyertek édes emlékek vigasztaljatok.
Apám hangja felcsendül, a nevetés a gyermek
kacagás, édes Istenem miért lettem egyedül, ezt nem
érdemeltem.
De minden ember lelke a saját lelkiismerete.
Ha nekik így jó, hogy elfelejtették, hogy én csak
szeretek és szerettem.
Majd beszélek az Angyalok meleg szívéhez.
Ők tudom sosem hagynak el.
A szívem nyitva, nem zárom be, ki úgy érzi keresne,
az ajtót nem zárom be.
Egy dalt énekel a régi idők szelleme.
Itt vagyok még most szeress mert nem élünk örökké,
de a Szeretet végtelen.
A szeretet ünnepe a jelképes nap, hogy vannak
emberek kik csak jó szóra várnak.
Hogy reménytelen napjaik tovább szálljanak.
És egy édes kacagás, a lelkünkben éljen míg csak
élnek.
Szeress míg lehet mert nem csak Karácsonykor
szerethetsz.
Elmúlik az élet, és mit elszalasztottál vissza sosem
térhet.
Békesség legyen mindenki szívébe és nem csak a
szent ünnepen.
Békés ünnepeket.

Nagyné Létai Krisztina

Egy havas napon

Egy havas napon mikor a csillagok már fent voltak
Mikor a gyerekek kint mind szánkóztak
Édesapám is húzott maga után egy szánt
Ahol láthatták két gyermek mosolyát.

Csodás gyerekkori emlék ez számomra
A szánhoz a kezeim szinte oda láncolva
Testvérem és én pihe-puha plédbe takarva
Apa meg velünk a friss hóba szaladva.

Öröm és boldogság volt ez a kis játék
Szorosabban ölelem tesómat, ha fáznék
A játék után haza érve a karácsonyi fényekben
A melegben a fa mellett ülve négyesben.

Várjuk a meglepetést boldog gyermekként
Melyik ajándék az enyém? – kérdezzük percenként
Tépjük a szép csomagolást izgatottan
Szívem hatalmasakat dobban a mellkasomban.

Megkaptunk mindent, amit csak akartunk
Karácsonyi dalokat, verseket szavaltunk
Ott voltunk egymásnak mi négyen, a karácsonyi fényben
Szüleim gondoskodó kezében, békében.

Márkus Katalin

Karácsony éjjelén

Csillagfényes éjszakán
istállóban született,
nem volt pompa
csak szegénység,
édesanyja könnyezett.
Fenn az égen nagy örömmel
ujjongtak az angyalok,
hírül vitték a világnak,
megszületett a Megváltónk.
Kis Jézuskát köszönteni
útra kelt a három király.
Gáspár, Menyhért és Boldizsár,
vittek aranyat, tömjént, mirhát,
bölcső előtt leborultak,
kis Jézusnak így hódoltak.
Azóta ünnep a Karácsony,
békesség madara ül az ágon,
vigyázzunk e békességre,
itt maradjon ne röppenjen,
egész évben velünk legyen.
Mi is köszöntsük a kis Jézuskát,
földre született Isten Fiát.

Márkus Katalin
Karácsony ünnepén

Finom beigli illata lengi be a házat,
feldíszített karácsonyfa csengő szavát várja.
Gyerekek már izgulnak, mit hoz a Jézuska,
lesz alatta sok szép könyv, szőke hajú baba?

Csilingel a kis csengő, kezdődhet az ünnep,
karácsonyi dalt zengő felnőttek, gyerekek.
Lobog a sok gyertyaláng szemekben fény csillog,
boldogság van szívükben mely egymásért dobog.

Terített asztalnál együtt a nagy család,
békességben költik el az ünnepi vacsorát.
Istennek bő áldása szálljon e kis házra,
békesség, hit, szeretet soha el ne hagyja.

Bachorné Lukács Judit

Ünnepre várva

Öltöztess a lelkedet is ünnepi díszbe,
legyen a fa alatt minden elrejtett kincse,
tedd hát ki szabadon a szeretet fényeit,
bensőd angyali érintő piciny lényeit.
Nézd őket, akik mind itt vannak együtt veled,
nyújtsd ki feléjük ölelően a két kezed,
dolgos karjaidat pihentesd meg vállakon,
repüljön az áhítatod puha szárnyakon.
Sütemény illata terjeng, csengő csilingel,
ne telj be a téged úgy szerető szívekkel,
tán most fehér a táj, is havazik az égből,
apró gyémántszemek a magasságos kékből.
Minden pompázik nem számít a cudar hideg,
a lelked meleg tüzelő nem fagyos rideg,
zúzmarákat horgolt a fákra a tél hava,
befagyott a kerti tó friss vizű kis tava.
Arcok, mosolyok, újra éledő remények,
a napok sokszor bizony nagyon kőkemények,
ma ünnep van tégy félre bajokat gondokat,
jövőre felvarrod a leszakadt gombokat.
Állj meg egy percre kicsit, gondolkodj mélyen el,
legyél örökre igazi talpig csak ember,
tetteid méltatnak s ha majd szólal az ének,
dicsőítsd értékeld mert nagyszerű az élet.

Brettnerné Ónadi Krisztina

Csillag

Tél van. Sötét fekete égbolt.
Korán bealkonyul.
Sötét, fekete égbolt,
Egyetlen csillag se gyúl.

Ijesztve minden élő, hogy mindent elnyel a vaksötét...

És nem látunk többé semmi fényt.
Egyre rövidebbek a nappalok,
És hosszabbak az éjszakák,
És ha mindent elnyel a sötét,
Hogyan tovább?

Tél van. Sötét, fekete égbolt.
Korán bealkonyul.
Sötét, fekete égbolt,

De középen végül egy fényes Csillag kigyúl.
Beragyogja az éjszakát és beragyogja a szíveket,
Mert Karácsony éjszakán Messiás született.
Fényt hozott szívünkbe és Szeretetet.

Brettnerné Ónadi Krisztina

Közel a Karácsony, oly közel,

S Szeretet vele te is érkezel.

Velünk mindig itt vagy és itt leszel,
Ha valaki a másakra igazán figyel,
Ha egy kar egy másikat átölel,
Egy kedves pillantás... s egy másikban elveszel...

Közel a Megváltó, oly közel,
Talán szerető Szívekbe érkezel.
Ahol egy hang csendes Halleluját énekel.

Itt van a Messiás. Itt közel.
Szerető szívekben létezel.

Brettterné Ónadi Krisztina

Karácsony

Kellene egy új vers,
A szívem kívánja,
És már azt is tudom,
Hogy mi a témája.

A témája ugyan mi más is lehetne,
Hisz holnap megint itt van a karácsonyeste.

Vagy így, vagy úgy, de mindenki várja...

Legyen gyorsan vége!
Kinek nincsen senki, ki boldog ünnepet kívánna.
Ki egyedül ülne a karácsonyfa alatt,
De remélem a világban ilyen egy se marad!
Nézz hát körül gyorsan a környezetedben,
Egyedül ne maradjon senki az ünnepben!

Ez a néhány nap, most ne a rohanásról szóljon,
Hogy a háziasszony mindent rögtön elpakoljon.
Most csak az a lényeg, hogy együtt legyetek,
Egy finom vacsorát, vagy ebédet, most együtt egyetek,
Vidáman és kötetlenül elbeszélgetsetek,
És ha lehet, még néhány játékot is majd elővegyetek.

És ne hajts arra se, hogy minden tökéletes legyen,
Mert nem ez a lényeg, ezen az ünnepen!
Ne számíts az se, ha kireped a bejgli,
Jóízűen meg lehet azt így is, úgy is enni.

És nem számít az se, ha a fa kicsit ferde.
Csak az számít, hogy mindenki meg legyen ölelve.
És ne számíts az se, ki hány ajándékot kapott!
Sokkal inkább az, hogy hány ölelést adott.

S akkor várhatjuk úgy: Sose legyen vége!
Örülhetünk neki, hogy megint itt van végre.
És azután hogyha az ünnep el is múlik végül,
A szeretet maradjon itt, de ne csak emlékül!

Hecz János Sándor

Tudatunk mélyén

Két világ létezik, így december táján.
Gyermekkorunk után nehéz érzékelni.
Másodikat, szebbet, csak kevesen látják
ők, akik nem tudták gyermekkort feledni.

Ott valóra válnak ifjúkori álmok,
eljuthatunk vágyak boldog világába.
Miért mennénk oda? Akad arra száz ok.
Legjobb példa erre Karácsony csodája.

Talán észrevetted közeleg az ünnep,
meghittség vesz körül, mely nagyszerű érzés.
Bántó, gondolatok messzire kerülnek,
ha nyitott szemmel jársz nem lesz benned kétség.

Megszépülni látszik a valódi világ.
Jó utáni vágyunk, kerül előtérbe.
Milyen csodás lenne, egész évben bízánk
magunkat, szeretet meghitt erejére.

Át tudjuk menteni erős akarattal
a létező szépet, tudom, s hiszem még ma.
Csak engedjünk teret gyermeknek maradva,
mint ki tudatunkat megdorgálja néha.

Novellák

Vizkeleti Erzsébet

Peti és a csodaszánkó

Peti egy nagyvárosban élt a szüleivel, egy óriási lakótelep tízemeletes házainak egyikében. Tizenegy éves nagybácska fiú volt már és a karácsonyi ünnepeket minden évben a szüleivel töltötte. Általában elutaztak valahová belföldi vagy külföldi szállodákba, hogy a szülők ki tudjanak kapcsolódni egy kissé a sok munkából. Peti azonban nem így szeretett volna kikapcsolódni. Egyedüli gyerek lévén, inkább töltötte volna az ünnepeket az unokatestvéreivel és a nagymamájával vidéken. Az apukája szerint azonban a kis családnak együtt kell lennie karácsony ünnepén. Így sokszor nem találta a helyét a belföldi vagy külföldi csodás hotelekben, ahol ugyan kiszolgálták őket, ő azonban nem tudott mivel foglalkozni. Legtöbbször könyveket vitt magával, sokat olvasott ilyen alkalmakkor. Megunta a telefonos játékokat, a tabletet, a felnőttek véleménycseréit a különféle témákban. A szobákban minden esetben volt tévé, néha talált még egy-két jó filmet, de a legtöbbször a már ismert karácsonyi történeteket adták. A hotel recepciójában felállított és gyönyörűen feldíszített műfenyő is hamiskásan csillogott és nem vált a Peti szívéhez közeli fává. Mert a vendégek nem járultak hozzá a díszítéshez, a személyzet intézett mindent.

A 2023-as év egyik decemberi napján Peti az iskolából hazatérve már otthon találta a szüleit, akik nagyon lehangoltak voltak és halkan beszélgettek.

– Talán valami baj van? – kérdezte Peti köszönés helyett.

– Elég nagy a baj – felelt az édesapja. – Mindkettőnknek nagyon felgyűlt a munkánk az évvégi hajrában és úgy döntöttünk, hogy most nem utazunk el karácsonykor. Dolgoznunk kell.

– Már a szállást is lemondtuk – tette még hozzá az édesanya.

– Akkor itthon maradunk! – örvendezett Peti, de nem túl élénken, hogy ne bántsa meg a szüleit.

– Nem is sajnálod? – ámultak el a szülők.

– Nem. Hogy őszinte legyek, én szívesen elmennék vidékre a nagymamához. Ti is jobban tudtok akkor dolgozni nélkülem és a nagyj sem lesz egyedül.

– Ó, ez milyen jó ötlet! – sóhajtottak fel a szülők, akik nem is sejtették, hogy fiuk szívesen töltené az ünnepet vidéken. A sok munka átka volt az is, hogy alig beszélgettek otthon egymással és így sosem kérdezték meg Petit, mi a szíve vágya.

– Rendben. Felhívjuk a nagyit! – közölték vele.

A nagymama természetesen igent mondott az ötletre és nagyon boldog volt, hogy nem csak jóval az ünnep előtt, hanem az igazi karácsony napján is együtt lehet unokájával. Ő anyai ágról volt a nagyszüleje Petinek, és volt még két unokája a másik lánya révén, akik közel laktak a nagymama kis falujához. Abban a családban nem is dolgoztak olyan sokat a szülők, mint Peti szülei. Igaz, nem is futotta nekik arra, hogy minden évben elutazzanak valahová pihenni és ünnepelni.

Így történt, hogy a nagyvárosi kisfiú az igazi karácsonyt először tölti vidéken a nagymamájával, miután szülei váratlanul dolgozni kényszerülnek az ünnepek alatt. A nagymama nagyon kedvesen fogadja, de Peti észreveszi, hogy mennyire csendes lett a faluban minden és kezdetben kissé csalódottnak érzi magát. Hiányzik neki a városi karácsony előtti nyüzsgés és fényáradat. A faluban még világítás is alig van, nem hogy díszkivilágítás lett volna. A nagy azonban bevonja Petit a karácsonyi előkészületekbe, együtt végeznek mindent, a mézeskalácsok sütésétől kezdve a fenyő kiválasztásáig. Peti egyre jobban élvezni kezdi az egészet.

– Csak egy kis fát vegyünk – ajánlja Peti a mamának. – A szállodákban mindig olyan magas fa szokott lenni. Egy kisebbet mi is fel tudunk díszíteni. Az iskolában tanultuk, hogyan lehet egyszerű, de szép díszeket készíteni.

– Rendben van. Akkor majd te intézed a díszítést – mosolyog a nagymama.

Peti még aznap este elkészül a díszekkel. Lázasan dolgozik, szinte mindenről megfeledkezve, önfeledten készíti a szebbnél szebb ékességeket. A nagymama közben lehozza a padlásról a régi karácsonyi díszeket rejtő dobozt, amit ki sem nyitott a nagypapa halála óta. Másnap együtt feldíszítik a kis fát, amit Peti igazán a szívéhez közelinek érez és még a nagypapát is odavarázsolják a fa köré, olyan szépen csillognak a régóta csak a dobozban tartott díszek, mint amikor még élt a nagypapa. Közben már sül az ünnepi vacsora, a gesztenyével töltött pulyka. Ó, mennyit nevettek, mire Peti a nagy pulykát meg tudta tölteni gesztenyével egyetlen kis ujjával. Sosem látott még ekkora pulykát. Estefelé eljönnek a rokonok és együtt megvacsoráznak, és jól elbeszélgetnek az asztal körül. Mindenkinek kerül egy apró kis ajándék a fa alá. Egy szép könyv, fotóalbum, névre szóló csészék, nem méregdrága dolgok, inkább csak szimbolikus kis meglepetések. A nagymama karácsony első napjára áthívja a másik két unokáját is és csak annyit árul el, hogy nagy meglepetéssel készül számukra. Majd egész éjjel imádkozik, hogy essen a hó. Imája maghallgatásra kerül, mert amikor reggel kinéznek az ablakon, a nap gyenge sugarai megvilágítják a vakító fehérséget. A nagymama titokzatosan mosolyog, és amikor megérkezik a másik két unoka is, jó melegen felöltöznek és kimennek a színbe. Ott várja őket a régi, de felújított, fából készült szánkó, amely generációk óta a család kedvence volt. Csak a nagypapa halála óta a szánkó is hosszú téli álomba szenderült. Itt volt az ideje, hogy felébredjen! Elindulnak a közeli domb felé. Odafele csak húzza a két fiú és a kislány a szánkót, a nagymama pedig az örömtől és a csípős hidegtől kipirult arccal gyönyörködik unokaiban. Szívét a hideg ellenére melegség tölti el, a szeretet melege. A gyerekek belefeledkeznek a játékba, egymás után csúsznak le a dombról, kacagva, nevetve egymáson, amikor felborul velük a szánkó. Hazafelé menet megkérik a nagymamát, hogy üljön fel a szánkóra és ők majd húzzák, mert már biztosan elfáradt. A mama nem akarja kedvüket szegni, így belemegy a játékba és nagyokat sikongatva, száguldozva érnek a ház elé. Ekkor elkezd ismét esni a hó. Nagy pelyhekben hull az égi csoda a magasságból, miközben Peti egy különleges varázslatot él át, a szánkó mintha visszavinné a múltba, amikor a nagymama elmeséli a gyerekeknek, hogy a szülei is pontosan így szánkóztak minden évben, ez volt a kedvencük. Peti az édesapjára gondol, és el nem tudja képzelni, hogyan felejtette el ezeket a boldog, gyerekkori emlékeket. Azt szeretné, ha az ünnep varázsa megérintené az édesapja lelkét azáltal, hogy ugyanazon a szánkón ült ő is valaha.

Délután Peti szülei telefonálnak és érdeklődnek, hogy telik az ünnep, nem unatkozik-e. Peti olyan örömmel számol be az eseményekről, hogy a szülők meglepődnek. Régen hallották már Peti hangját ilyen vidáman csengeni. Pedig ők megtették mindent... Vajon tényleg megtették mindent?

A következő évben, karácsony közeledtével Peti szülei kezdik szervezni az ünnepet. Az egyik este, miközben még az asztal körül együtt vacsoráznak, amit Peti nagyon furcsának tart, hiszen ilyen csak nagyon ritkán fordul elő, megszólal az édesanyja.

– Tudod, kisfiam, hová megyünk az idén karácsonykor?

– Nem – válaszol Peti kelletlenül. – Nekem mindegy, hiszen olyan szép karácsonyom biztos nem lesz, mint a múlt évben.

– Nos, mi is meg akarjuk tapasztalni azt az örömet, amit te tavaly átéltél, és apukád szívében felébredt a vágy, hogy újra kipróbálja a régi csodaszánkót... Így, a nagymamához megyünk mindhárman – fejezik be szinte egyszerre, mosolyogva a szülők. Felállnak mindketten az asztal mellől, mintha előre sejténék Peti reakcióját. Peti ugyanis felugrik az asztaltól, odaszalad a szüleihez és szorosan átölelik egymást. Mindhárman érzik, hogy az ünnep nem a nagy csillogásról és a drága ajándékokról szól, hanem a szívünk melegéről és a család fontosságáról. Mindhárman vágnak a vidék egyszerű, mégis elbűvölő ünnepi varázsára. Az igazi hóesésre, és nem a szállodákban imitált műhóra. Mert, amikor az ember látja a vaskos hópelyheket, amint táncolva elindulnak a magasból és az arcunkra hullnak, olyan az, mintha Isten a könnyeivel megerősítené szándékát, hogy vigyázni fog ránk.

Józsa Eszter

Gyerekkorom csodálatos Karácsonya

Az én gyerekkorom a 70-es, 80-as években volt. Akkor Romániában kommunista rendszer uralkodott. Az üres üzletek, és minden nehézség ellenére, csodálatos gyerekkorom volt. A szüleimnek varázsló módjára sikerült kiküszöbölni a hiányosságokat, olyannyira, hogy nem is vettem észre mi is történik körülöttem. A karácsonyi ünnepek is gyönyörűek, meghittek voltak. A fenyőt nem volt nehéz beszerezni, hiszen körbe vesznek a fenyvesek. A díszek az évek során mindig ugyanazok voltak, csak egy-egy újabb darabbal bővült évente. De éppen ez volt a szép benne, hogy nem volt minden évben más stílusú fa. Ez az állandóság egyfajta biztonságot adott, mint az is, hogy a szüleim mindig ott voltak nekem. Most is látom a csengő formájú égőket, körbe-körbe mesefigurákkal. A karácsonyfa helye is mindig ott volt, a földszinti előszobában. A szaloncukrot-mivel nem volt kapható – édesanyám készítette kristálycukorból. Tepsiben készült, aztán feldarabolta kis téglalap formára. Előkerült a kamra polcán elhelyezett doboz. Persze este, mikor már nem jött senki. Kiszedegettük a sztaniol papírokat, amelyeket az előző évekből tartottunk meg. Volt köztük ezüst, piros, esetleg még egy pár más színű. Közben vidáman idéztük fel az elmúlt karácsonyok történeteit. Nagyon meghitt esték voltak ezek számomra. Feldaraboltuk a fehér selyempapírt, varró cérnát, és elkezdődött a cukor csomagolása. Édesanyám egy nénitől habcsókot is vásárolt. Ez is hagyománnyá vált. Emlékszem ajándékként ráadott egy pár hattyú formájút. Istenem, hogy vigyáztunk a nővéremmel, a díszítésnél, nehogy eltörjön a nyaka. Aztán szent este – és nem hamarabb – hozzáfogtunk a karácsonyfa díszítéséhez. Édesapám feladata volt lehozni a padlásról a vastartót, és belefáraggni a fát. Mikor már ott állt az előszoba közepén, édesanyámmal, bátyámmal, és nővéremmel elkezdtük a díszek felrakását. Ez volt a legszebb az egészben. Minden dísz valamilyen emléket idézett elő. Volt, amelyik már többször is megvolt ragasztva, és pontosan tudtuk, hogy melyikünk törte el. Mikor aztán kész volt a fa, lekapcsoltunk minden fényt, csak a csengettyűs agyon javított égő világított a havas éjszakában. Csodálatos fenyőillat lengte be a lakást. Mi körbe álltuk a fát, édesapám kezébe vette az ódon sárgaréz csengőt, kiment, kinyitotta a kaput, végig csengetett vele a járdán, be egészen hozzánk. És ezzel megjött az Angyal. Csodálatos gyerekkori karácsonyaim soha nem tűnnek el végleg az időben, mert én mindig a szívemben őrzöm, hűen, amíg élek.

H. Kutas Móni

SZENT ESTE

Gyanta illata ül a levegőben. Keveredik sok minden mással, és ezen az estén a szürkület is olyan varázsosán rejtélyes, hogy beleborzong a földi halandó. Mindenkit megtanítottak ebben a szobában, hogyan várják a télnek ezt a legszebb ünnepét, készülnek már hetek óta, mert ma éjjel születik a Kisjézus, és őt illik csendes áhítattal fogadni.

Ma béke van, hallgat minden erőszak és a rosszindulat, szent ez az este, a csodák ideje jár. Szépséges karácsonyfa díszíti a ház legnagyobb szobáját, meleg fényű égősora a nagysz talon trónoló adventi koszorú gyertyáinak lobogásával villog versenyt. Halványan lebeg a ráhelyezett fahéj és vaníliarúd aromája az ünnepi porcelántányérok között, és ezzel együtt érződik a narancs citrusos hívogatása is a komódon fészkelő fonott kosár felől.

Együtt a család a simogató félhomályban. Majdnem teljes a kör, ki itt, ki ott igazít még valamit az ünnepi hangulaton, elmélázva szemlélődik maga körül.

Anyuka csak nemrég ült le a kanapé szélére, azt a benyomást kelti, hogy bármelyik pillanatban felpattanhat munka után nézve, sosincs vége egy háziasszony teendőinek. A pulyka a sütőben pihen, minden a tálalón várakozik az estebéd megkezdésére. Szalvéta is került most a terítékbe, aranszegélyes, fehér tündökléssel virít a mélyvörös abrosz hátteréből. De vajon elég van-e kirakva?

Apuka utolsót igazít az égősor kapcsolódobozán, minden éven újra kell tanulni a működését, hisz egyszer használja azt az ember a hónapok sorában, s akkor is csak esténként kell hozzányúl ni. A karácsonyfa talpa most már békésen tűri terhét, de igencsak meg kellett vele dolgozni, míg kellően meg tudta faragni a fenyő törzsét, hogy azt biztosan tartsa most a kovácsoltvas karokra támaszkodó keret. De vajon kell-e jövőre újat venni?

Nóra, a nagylány éppen a szaloncukor felakasztásához szükséges fakó zöld cernát pakolja vissza dobozba, s közben lopva körbenéz, észrevette-e valaki, hogy egyetlen kis piros papírba csomagolt darabkát kihagyott a sorból. Azt mondta anyuka, hogy az a zselés, a kedvence, így muszáj, hogy megkóstolja, érdemes lesz-e néha titkon megkörnyékezn i a fát a többi után kutatva, csak senki észre ne vegye. De vajon tudja ezt az öcskös is?

Öcsi csak az ajándékokat szuggerálja. Méretük és alakjuk szerint próbálja eldönteni, hogy melyik csomag mit rejthet. Hosszas könyörgés és ígéretés után tavaly megkapta a távirányítós autót, amely ma már valahol az ágya alatt parkol jobb sorsa várva. Idén is megtett ő mindent azért, hogy meglehessen az első mobiltelefonja, de ennek már súlyosabb ára volt. Nem lehetett elégtelen az ellenőrzőjében. Igyekezett ő nagyon, tanult éjjel-nappal, majdnem. De vajon elég, ha az ünnepek után tudják meg, hogy egy kettes mégiscsak becsúszott matekból?

A sok gondolat, kérdés ott motoszkál most a levegőben, de mind közül minduntalan kibukik egy, amely mindannyiukban megfogalmazódik: És vajon nagyí itt lesz-e? Vonat hozhatná vidékről, de hó esett, magasan áll mindenhol, belepte az egész tájat. Veszélyes ilyenkor útnak indulni, de hogy fogják a mama nélkül tölteni az ünnepet? Olyan hiányérzet marad a lelkük mélyén olyan vágyakozás a meséi után, hogy azt igazán alig lehet elviselni. Két napja beszéltek vele telefonon, akkor még hatalmas késéseket jósoltak a vasúton. Fáj a szív és üres a szoba rá eső szeglete, de mit lehet tenni?

Egyszerre hűs fuvallat mozgatja meg a karácsonyfa ezüstlő árvalányhaját, ahogy az előszobában kinyílik a bejárati ajtó. Mint akik transzba estek, úgy várják, milyen vendég lép be közéjük. Anyuka szája elé kapja a kezét, apuka szélesen elmosolyodik. Ahol ők vannak, onnan már látszik a friss hideget hozott vendég. Csakhogy a fagyos áramlattal némi kis tömjén illat vegyül a benti meleg levegővel. És akkor már Nóra és öcskös is mosolyognak. Most teljes az ünnep valóban, mert nagyí az, aki minden éven megáldott Kisjézust tesz a templom jászlába aprócska fafigura alakjában, s úgy tűnik, kabátja átvette a tömjénzagot, s annak az illatát érzik.

Az idős asszony széttárt karokkal áll meg az ajtóban, s egyszerre állnak fel mind, hogy sietve üdvözlőljék. Várhat most minden, a szalvéta, a karácsonyfatalp, a csokoládé és a mobiltelefon is, mert legelőbb és mindenekeelőtt nagyí kap szót. Ő pedig mesél, miközben kezeit a kályhánál melegíti, és kedves hangjától máris ragyogóbb a karácsony.

Aurora Amelia Joplin

A gyertya fénye

A tél vastag, fehér takarót terített a kis falu fölé. A házak ablakai mögött meleg fények pislákoltak, az utcákon lassú léptekkel sétálgattak az emberek, és mindenki tudta, hogy egy különleges este közeleg: Karácsony.

A falu szélén, a fenyőfák között, egy kis ház állt, amely egyetlen embernek adott otthont. Anna, a magányos nő, aki évről évre egyedül töltötte az ünnepeket. Fiatal korában egy boldog család tagja volt, de a sors kegyetlen folytán a férje és gyermekei egy balesetben örökre elhagyták őt. Azóta minden évben ugyanabban a magányos fájdalomban élte le az ünnepeket, hiszen nem tudott mit kezdeni a fájdalommal és az ürességgel.

Idén karácsonykor azonban valami más történt. Anna úgy érezte, mintha valami titkos erő hívogatná, hogy ne zárkózzon be teljesen a világtól. Valahogy olyan érzése volt, mintha a szeretet egy másik formában, más módon próbálna elérni hozzá. Reggel, miután felébredt, egy papírdarabka volt az ajtó elé téve, egy kézzel írt üzenettel:

„Ne feledd, a szeretet mindig ott van, ahol a szívek nyitottak.”

Anna elmosolyodott, de az üzenet mégis furcsa szomorúságot ébresztett benne. Miért éppen most? Miért most? De elhatározta, hogy nem hagyja figyelmen kívül ezt az apró jelet, és elindult, hogy megnézzze a falu ünnepi készülődéseit.

A falu központjába érve a templom környékén gyülekező embereket látta, ahogy díszítenek, énekelnek, és mindenki mosolygott. A téren fenyőfa gyönyörűen ki volt díszítve, a gyerekek boldogan futkároztak körülötte. Anna megállt, és csodálkozva nézte őket, mikor egy ismerős hang szólította meg:

— Anna! Miért nem jössz el velünk az éjféli misére?

Az ismerős hang egy öregasszonytól jött, aki mindig segített neki, amikor szüksége volt valamire. Anna kicsit habozott, de végül úgy döntött, hogy elmegy. Talán most, talán ezen az estén valami más történhet.

A templom csendes, megnyugtató légkörében Anna leült, és az emberek körülötte mind mosolyogtak. A szívek itt, a templomban valahogy egymásra találtak. A pap imája, az éneklő hívek hangja, a gyertyák fénye mind-mind egy hatalmas, szeretettel teli ölelést alkotott.

Amikor elérkezett az este csúcspontja, a pap azt mondta:

— Ma este, mi a szeretet fényét gyűjtjük meg. A karácsony nemcsak a családról szól, hanem arról is, hogy mindenki, aki tiszta szívvel közeledik a másikhoz, megtalálja azt a fényt, amit keres.

Anna szemei megteltek könnyekkel, de nem a fájdalom, hanem az érzelmek áramlása miatt. A templom egyetlen nagy közösséggé vált, amelyben mindenki ott volt egymás számára, ahol a szeretet nem ismer határokat.

Ahogy az éjféli mise véget ért, és az emberek szétszéledtek, Anna nem indult haza. Inkább megállt a templom udvarán, és az éjszakai égboltra nézett. A csillagok fényesen ragyogtak, és egyetlen gondolat öntötte el a szívét: „A szeretet mindig ott van, csak meg kell engednünk, hogy megtaláljon.”

Ekkor hirtelen egy apró kéz érintette meg a vállát. Anna megfordult, és egy kislány állt ott, kezében egy kis kosár, benne egy gyertyával.

— Ez a gyertya önnek szól, hogy emlékezzen rá, hogy soha nem lesz egyedül, ha a szeretetet a szívében hordja.

Anna megölelte a kislányt, és úgy érezte, mintha egy darab a múltjából tért volna vissza. Az éjszaka csendjében, a fenyőfák között, a karácsony valódi fénye ragyogott fel benne. A szeretet mindig ott volt, csak ő maga zárkózott el előle.

Az este végén Anna hazaindult, de most már nem érezte magát magányosnak. A szíve megtelt azzal a szeretettel, amit mások ajándékoztak neki, és tudta, hogy a karácsony valódi lényege nem más, mint hogy a szívünk képes megnyílni mások felé, és így válhatunk mi is részeseivé a szeretet határtalan áramlásának.

„A szeretet nem kizárólagos, nem válogat, inkább egyesít, magába ölel mindent és mindenkit.”

William Wharton Búcsú a szerelemtől

Vizkeleti Erzsébet

Hópelyhek varázsa

Egy magyar középiskolás lány, Anikó, az interneten kapcsolatba került egy Kubában élő, vele egykorú lánnyal, Yadirával. Anikó az angol mellett spanyol nyelvet tanult és így jól jött neki a levelezés.

Közeledik a tél és a hozzá kapcsolódó évvégi ünnepek. Anikó lelkesen ír a magyarok karácsonyhoz kapcsolódó ünnepi szokásairól, úgy vallási, mint családi oldalról közelítve a dologhoz. Azt is megírja, hogy igazán akkor varázslatos az ünnep, amikor gyönyörködni lehet a hópelyhek táncában. Yadira a válaszevlben nagyon megirigyeli a magyar embereket a havazás miatt. Szó szerint a következőt írja Anikónak.

„Kedves barátnőm, Anikó! A karácsonyt mi teljesen másképp ünnepeľjük, mint ti. Mi felszabadultan bulizunk a szeretet ünnepeľn. A kubai karácsony igazi fieszta. Nem az ajándékozás és nem a karácsonyi dalok vannak a középpontban, hanem az egyben sült malac és egyéb ínycségeek, valamint a kerti vagy utcai partik, táncok. Mi nem tudunk latin ritmusok nélkül élni. Nyári, minél színesebb kisestélyiben ropjuk a táncot, hiszen Kubában soha nem esik hó, sem karácsonykor, sem az év más időszaikaiban. Az ország trópusi éghajlata miatt az év nagy részében meleg az időjárás, és a téli hónapok is csak egy kis enyhülést hoznak a hőségből. Írnál nekem a hóesésről? Milyen érzés? Milyen látvány? Hogy éled meg ezt az égi csodát? Baráti üdvözetemet küldöm: Yadira”

Anikó éppen most kapott egy házi feladatot magyarból, amelyben lírai hangvételi leírást kellett írnia a karácsonyról. Azt találta ki, hogy egy részét lefordítja barátnője számára.

„... nálunk a közelgő ünnep előtt mindenki azt szeretné, ha havas karácsonyunk lenne. Sajnos ez nem mindig valósul meg, annyira összekeveredtek mára az évszakok. Azonban a levegő mindig lehűl, hideg van, talán ezért érezzük azt, hogy a karácsony a szívek melegébe burkolózott csoda, amikor a világ lelassul, és a lelkek egymásra találnek. Az ünnep legnagyobb varázsa a hóesés selymes érintésében bontakozik ki, ahogyan a hópelyhek lágyan hullnak alá, mint egy gondosan szőtt, fehér takaró, amely megpihenteti a földet. A levegő tele van friss, hideg illattal, amely a kandalló tűzébe, más esetekben a kályha vagy egyéb fűtőtest melegébe simul. A házak ablakaiból meleget árasztó fények szűrődnek ki, odabent gyertyák pislognak és a díszek csillogása játszik a fényekkel. Az emberek tekintete bizakodóvá válik, ajkukat mosoly öleli, szívükben béke és szeretet lakozik. A családtagok megölelik egymást, az otthonok megtelnek nevetéssel, illatos sütemények édes aromájával. Sajnos, vannak olyanok is, akiknek a szíve fagyos marad és nincs az a nagy gyertya, amelynek lángja fel tudná melegíteni. Milyen kár, hogy olyanok is vannak, akik szegényes körülményeik miatt nem tudják átérezni ezt a magasztos élményt.

Sokan elmennek a karácsonyi éjféli misére. A hóval borított utcákon bárki könnyen megtalálja ilyenkor a templomot, hiszen lábnyomok vezetnek odáig, ahol a harangok mély, megnyugtató hangja visszhangzik az éjszakában. Az emberek együtt énekelnek, szívükbe fogadva az ünnepi üzenetet, vagyis, hogy a szeretet mindig győzedelmeskedik. Minden mozdulat, minden ajándék és minden szó egyetlen célt szolgál. Azt, hogy emlékeztessen arra, milyen csodálatos érzés az összetartozás. A hóesésben kint sétálni és hóembert építeni vagy hó angyalt játszani is csodálatos. A havazást a legtöbb esetben az égen megjelenő sötét fellegek jelzik, amelyből már tudjuk, hogy hamarosan hull majd a hó. A hóesés olyan, mintha az ég életre kelne, és milliányi apró, fehér csillagot küldene a földre, hogy betakarja azt egy puha, hűvös takaróval. Ez a takaró megvédi a természet még élő részét, és az állatok itt-ott fellelhető táplálékát a megfagyástól. A hópelyhek olyan könnyűek, hogy szinte lebegnek a levegőben, és amikor a bőrödhöz érnek, hűvös csókot hagynak maguk után, majd pillanatok alatt elolvadnak. Talán ezért van az, hogy sokan, többek között én is, imádom az arcomra hulló égi nedvességet érezni. Olyan, mintha a természet legfinomabb porát szórná szét a szél, amely egyszerre játékos és varázslatos. A hó hangtalanul hullik, és ahogy a földre ér, mintha minden zaj elcsendesedne körülötte. Ha vaskos, nagy pelyhekben hull, az utcák, a fák, a házak mind vastag, fehér rétegbe burkolóznak, mintha egy másik világba lépne az ember. A hó ropog a lábad alatt, amikor sétálsz rajta, mintha halk dallam szólna hozzád valahonnan. A hóesés egy olyan pillanat, amikor minden lelassul, és a világ egyszerre végtelennek és meghittnek látszik. Olyan, mint egy nyugodt álom, amivel az ég borít be téged, hogy elvarázsoljon. A karácsony nem csupán egy nap az évben, hanem a hóesés csendes állapotába visszavonult örömteli, békés állapot.”

Amikor Anikó újra elolvasta a fogalmazását, kezdte azt érezni, hogy kissé idealizálta az ünnep és a hóesés jelentőségét. Bár ezt érezte a szívében, azt is gondolta, hogy a karácsony akkor lenne igazán ünnep az egész világon, ha a Föld minden lakójának szívébe szeretet és béke költözhetne, nem számítana, hol mikor és hogyan ünneplik. Vagy, hogy esik-e hó vagy soha nem hull. Mert akinek szeretet lakozik a szívében, az megtalálja a békességhez vezető utat bárhogyan.

Köteles Ilona Duka

Karácsony táján

Hideg tél volt. És az olyan szép emlék marad.

Derekamig ért a fehér, csillogó, frissen lehullott hó. Alig látszottam ki az alig egy métert meghaladó magasságommal. Azóta sem láttam úgy csillogni havat, olyan gyönyörű telet.

Utolsó napok voltak, amikor reggel iskolába kellett menni. Együtt mentünk Tatuka, öcsém és én. Mi még kísérettel mentünk iskolába és rendszerint Tatuka, édesapám kísért el bennünket. Egyik oldalán én, a másikon egy évvel fiatalabb öcsém.

Én baloldalt helyezkedtem szokás szerint úgy, hogy a jobb kezem apukám kabátzsebébe dughassam. Abban egy meleg sült krumpli volt, ami a kezem melegítette, hasonlóképpen, mint a bal zsebben elhelyezett krumpli. Közeledett a téli vakáció és készültünk karácsonyra. Vártuk a Jézuskát, szentül hittük, hogy eljön, ajándékkal a fenyőfa alatt. Finom étkekkel az asztalon. Együtt a család, társasozzunk... malmozunk...

Régen volt, de tisztán emlékszem még, szívemben őrzöm, milyen izgultan vártuk a Jézuskát, hisz jók voltunk, jó, kiváló eredménnyel a tanulásban...

A várakozás estéjén nekünk, az öcsémmel korábban le kellett feküdnünk. Aludnunk kellett, hogy csend legyen, mert az angyalok csak sötétben, csendben jönnek, hozzák a Jézuskával a karácsonyfát, az ajándékokat.

És mi nagyon vártuk...

Reggel pompázott a kis fenyő, a karácsonyfa, rajta sok kockacukor becsomagolva színes papírba, ezüst dió, alma....

Csak azt nem értettem... akkor..., hogy anyukám miért volt olyan fáradt és álmos.

Németh Balázs

A csillagszóró fénye

Gyermeki énem boldogsága mindig a karácsonyban teljesedett ki. Ez volt az az ünnep, amit egész évben nagy izgalommal, de még annál is több szeretettel vártam. Ködös emlékeim nyomán, midőn rég volt, mégis élénken megmaradt bennem, hogy ez a három nap a szeretetről szól.

Kicsi énem mindig egy hatalmas fehér szárnyú angyalnak képzelte a Jézuskát, akit egész évben annyira vártam. Apával, ahogy nőttem, minden évben együtt faragtuk be a karácsonyfát, és nekem már az is jó érzés volt, hogy ezt, amit tudtam, hogy igazi férfimunka, megosztja velem és közösen csináljuk. Valamikor könnyen ment, valamikor nehezen, az a fa méretétől függött. Amikor a helyére került a fenyőfa, utána kezdődött délután, akár estefelé a feldíszítése, és mindenféle üveggömb és ahhoz hasonló gyönyörű díszek ékszerként tündököltek és csillogtak a rájuk vetülő villanyfényben.

A szaloncukor-kötözés a kedvencem volt bár soha nem én kötöttem, de amikor nem figyeltek az ősök és a nővérem, akkor egyet-egyet mindig megettem. Ezt akkor vették leginkább észre, amikor a végén páratlan maradt a cukorka. De ha észrevették is, nagyot nevtünk rajta, hogy már megint...

Amikor közeledett az est, magnón hallgattuk a Mennyből az angyal című karácsonyi dalt, és sok más egyebet, ami ehhez az ünnephez kapcsolódott, és jó hangulatban telt az este. Régen voltak fiatalokból verbuválódott társaságok, akik járták a várost, és bekopogtak minden ajtón, hogy eljátszhatják-e a Betlehemet. Volt olyan, hogy hozzánk is bekopogtak, és a jó meleg házban a karácsony szeretetével körülölelve a kályha előtt eljátszották nekünk ezt a kis bibliai játékot. A pásztorok fázósan, átfagyva tértek be hozzánk és egy kis beszélgetés után bele is kezdtek az előadásukba. Mi addig csendben néztük és hallgattuk őket, miközben ők nagy beleéléssel voltak a szerepük iránt.

S ezután jött a várva várt pillanat, amit minden gyerek vár, az ajándékosztás. Régmúlt idők poros emlékei felsejlenek, és ezeket felemlgetve nekem és a nővéremnek mindig a fürdőszobába kellett menni, nehogy meglássuk a Jézuskát. Amire kijöhettünk, én már szó szerint lázban égtem a kíváncsiságtól, mi van számomra a fa alatt. Az ajándékbontás után nagy volt mindig az öröm és csak az adott pillanat boldogságára és a karácsony meghittségére tudtam gondolni. Az ajándékoktól mintha játék országban éreztem volna magam, de a játékoknál is többet ért az a családi, meghitt légkör, ami akkor gyermekként körbe vett.

Az ajándékbontás izgalmai után következett az, amit még nagyon szerettem a karácsony szentestékben. A csillagszóró fénye, ahogy beragyogta a szeretet ünnepét és a szikrák, amíg el nem égett csillagként tündököltek, ahogy tartottuk a fényesőt.

H. Kutas Móni

A LEGSZEBB SZÓ

Csendes szipogás hallatszik a félhomályban. Kint már lement a nap, de szinte fel sem tűnik a különbség, egész nap szürkülés borult az udvarra. Az egyre sűrűsödő sötétségben a szomszéd házak ablakaiba kitett fények jelentenek némi világosságot, itt egy fenyőfa alakú dísz, amott egy piramisgyertya. Az egyik erkélyen esőfüggönyhöz hasonlatos fényfűzér villódzik, olyan ütemesen váltakoznak a ledjei, mintha valami dal ritmusát lüktetné.

Nehéz nap volt a mai. A karácsony előtti utolsó nap. Anya elvonult pár percre, hogy kislánya ne lássa árulkodó könnyeit. Túl sok mindent történt ma. Holnap pedig utaznak, haza a nagyszülőkhöz. Hogy lehet azonban boldognak lenni, ünnepelni annak tudatában, hogy a szomszéd néni, aki olyan volt nekik, mintha rokonuk lenni, egy pótnagymama, ma reggelre eltávozott az élők sorából a kórházban? Senki nem volt mellette, a gyerekei még nem értek ide, hirtelen történt minden.

Anya feláll, és elindul a nappaliba. Ott minden lámpa ég. Félig pakolt bőrönd, egy halom holmi az ebédlőasztalon, utazáshoz való lista a kanapé karfáján. Hetekkel előbb megvásárolt ajándékok a szőnyegen, még csomagolni kell őket. Apának éppen ma van a céges vacsorája, nem tud jönni hamarabb, de hát anya úgyis megold mindent. Pedig most jó lenne, ha itt volna.

Manócska, a kislányuk is érzi, hogy valami más ma, nem lehet vele bírni. Így alig halad a pakolással. Amit ő összegyűjt, azt a gyerek szerteszét dobálja, mert viccesnek találja, ahogy repül a sapka, a műanyag bögre vagy a plüssmackó. Ma még sok mindent kell csinálni, fürdetés, vacsora, utolsó simítások a csomagolásnál, rendrakás.

– Kicsim, segít elpakolni! – hajol le anya fáradtan egy zokniért.

– Most nincs kedvem! – pattog elő a válasz valahonnan a gyerekszoba mélyéről.

Anyának elszorul a torka, ahogy körbenéz. Úgy érzi, nincs ereje. Most legszívesebben leülne. Meg is teszi, s amint a kanapéra roskad, máris ott terem az ölében Manócska.

– Így sosem leszünk készen! – türelmetlenül szól a kicsire, ő is tudja.

Manócska két kis kezével egyszerre maga felé fordítja anya fejét.

– Anya, miért vizes a szemed? – kutatóan vizsgálja a felnőtt arcot, még a szemöldökét is összeráncolja hozzá.

– Nem tudom, biztos csak belement valami. – anya zavartan vesz elő egy zsebkendőt, és gyorsan megtörli vele az arcát.

Manócska egy pillanatig mélyen anya szemébe néz, aztán mintha csoda történne. Kiszáll a melegséget árasztó ölelésből, és pakolni kezd. Egyik játék a másik után kerül a helyére. Anya pár percig elképedve nézi, aztán becsatlakozik a rendezkedésbe. Egy óra sem telik bele, és minden elkészül. Jöhet az altatás, késő van. Manócska szorgosan kiválasztja az esti meséit, halk olvasás következik, egymáshoz bújva bontakozik ki a sok kis történet. Anya már nem szomorú, igyekszik szépen olvasni, érdekesen hangsúlyozni, és a végén még egy karácsonyi történetre is sor kerül.

- Lámpaoltás! – fejezi be a mesélést.
- Mert holnap korán ébresztő? – kíváncsiskodik Manócska.
- Hát tulajdonképpen igen. Megyünk haza, papóhoz és nagyihoz.
- Náluk is te altatsz majd, és olvasol mesét?
- Hát persze. Reggel majd kiválaszthatod, melyik könyvet vigyük haza. – feleli anya mosolyogva, és lekapcsolja a villanyt.
- Hát jó. Jaj de sötét van... Anya, itt vagy? Ölelj át, kérlek! – és már bújik is oda, jó közel, jó szorosan. – Anya...
- Hm..? – érkezik az álmos kérdés.
- Szeretlek. – ásít egy nagyot Manócska a sötétben.
- Én is téged. Nagyon. – szorosabbá válik az összefonódás, és anya még hallja, hogy kulcs fordul odakint a bejárati ajtó zárjában. Megérkezett apa is. Ha ébren tud maradni, kimegy hozzá, és beszélgetnek. Az mindig megnyugtató. Holnap pedig karácsony, csak itthon ne felejtessenek valami fontosat. Majd felkel időben, ahogy mindig.

Márkus Katalin

A szeretet anyala

Advent idején az Úr most is megfújatta az égi harsonákat. Hangjukra mindenfelől sietve repültek az angyalok, hogy meghallják a szavát.

– Mint tudjátok, lenn a Földön sok-sok ember él egymás mellett szeretet nélkül. Most is, mint eddig minden évben egyetlen feladatot kaptok.

Keressétek fel ezeket az embereket és szívükbe töltsetek szeretetet.

Karácsony szent estéjén minden ember boldogan, békességben, szívükben szeretettel várja a kis Jézus születését. Majd áldását adta a hatalmas angyal seregére, és a Föld felé irányította őket.

Már indult vissza a hatalmas térről, amikor észrevette, hogy az egyik sarokban egy kicsi anyalka szomorkodik.

– Ó, anyalkám, te miért nem indultál el a Föld felé? Ugye ez lesz az első utad? Látom, nem tudod, mit kell tenned, de ne aggódj, segítek neked.

Elküldelek egy idős házaspárhoz, Zsiga bácsihoz és Julis nénihez. Ők évek óta szeretet nélkül élik életüket.

Valaha nagyon szerették egymást, de egyetlen gyermekük elvesztéséért teljesen feleslegesen, egymást okolják. Küldtem már hozzájuk angyalokat, de nem tudtak szeretetet csepegtetni a szívükbe. Úgy gondolom, neked most sikerülni fog anyalkám!

Fogd ezt a parányi szeretet lángocskát, vidd el hozzájuk, hogy újra lobogjon szívükben az egymás iránti szeretet. Gyengéden megsimogatta az anyalka fejét, és elindította a Föld felé.

Repült, repült az anyalka, meg sem állt a hóval borított apró falucska kicsi házáig. Ott leszállt az ablakpárkányra, bekukucskált az ablakon, majd berepült a házba.

A fehér búbos kemencében vidáman pattogott a tűz, padkáján üldögélt rózsafűzért morzsolgatva Julis néni. Hófehér haja takaros kontyba tekerve díszlett a feje búbján. A kemencepadka másik oldalán Zsiga bácsi olvasta a kalendáriumot.

Órák teltek el ilyen csendességen, már erősen sötétedett, amikor Julis néni felkapcsolta a villanyt, és a hirtelen támadt fényességtől Zsiga bácsi felriadt.

Szokása szerint most is elaludt olvasás közben. Julis néni már a vacsorát melegítette. Zsiga bácsi megpödörte hófehér bajuszát és asztalhoz ült. Szó nélkül kanalazták a vacsorájukat, majd az est további része is így folytatódott.

Az anyalka szomorúan csóválta fejét, nem tetszett neki, amit látott.

Tanácstalanul üldögélt a búbos kemence tetején. A háziak már rég lefeküdtek, amikor támadt egy gondolata.

Olyan álmot küldök nekik, amelyikben viszont látják fiatal önmagukat. Mégpedig az első közös karácsonyukat, hisz akkor is ketten voltak, és nagyon szerették egymást.

Így is történt, majd a szeretet lángjából egy leheletnyit fújt a szívükbe, hogy feloldja az egymás iránti elhidegülést.

Mindketten ugyanazt az álmot látták, és láss csodát, reggelre nem felejtették el.

A reggeli teendőket ugyanolyan szótlanságban végezték, mint eddig, de az álmot nem tudták elfelejteni. Zsiga bácsi egyre azon kapta magát, hogy mind sűrűbben pislog Julis néniire, és fordítva is így történt.

Nem tudtak gondolataiknak parancsolni, de továbbra is némák voltak.

Reggeli után Zsiga bácsi az éjszaka lehullott hó lapátolásához készülődött, míg Julis néni az ebéd főzéséhez.

Nagyon hideg volt kint, de Zsiga bácsi szorgalmasan lapátolta a havat, közben kezeit dörzsölgette, mert kesztyűjét rég elhagyta valahol. Ebédfőzés közben Julis néni kikilesett az ablakon, és látta, hogy párja sűrűn dörzsölgeti, leheletével melegíti a kezeit.

Óh, szegény Zsiga, nagyon fázhat a kezed – jegyezte meg félhangosan, mintha csak a fazekaknak beszélne.

No, majd délután elmegyek, és a boltba veszek neked egy pár jó meleg kesztyűt. Még el is mosolyodott, mert az első közös karácsonyukon kesztyűvel ajándékozta meg az akkor még fiatal Zsigát.

Hogyan is jutott ez most eszembe – tűnődött el egy pillanatra, és olyan kellemes melegséget érzett szíve körül, mint akkor...

Zsiga bácsi már a kertkapunál lapátolta a havat, amikor kucsmáját kicsit feljebb tolta a homlokáról. Ilyen hideg tél, és ilyen sok hó akkor esett, amikor friss házaspár voltak Julissal. Ha az emlékezete nem csal, jó vastag kendőt vett neki karácsonyra, hogy meg ne fázzon. Ó, de szépaszony volt ez a Julis, és hogy tudott örülni annak a kendőnek! Meglepődne, ha most is vennék neki egyet, meg vennék egy kicsi karácsonyfának való fenyőt is. Már évek óta nem állítottunk karácsonyfát...

Gondolatait tett követte. Hólapátját letámasztotta a kerthez és óvatos léptekkel elindult a bolt felé. Nem kellett sokat mennie, a harmadik szomszédban volt.

Megvette a legszebb meleg kendőt, kiválasztott egy kicsi, de formás fenyőfát, és haza ballagott. A fenyőt betette a kamrába a becsomagolt kendőt meg feltette az almás polcra. Bajsza alatt el-elmosolyodott, szíve körül rég nem tapasztalt melegséget érzett. Lesz majd szenteste napján Julisnak meglepetés!

Az ebédnél már váltottak pár szót az időjárásról, de egyre másra azon kapták magukat, hogy egymást nézik. Délután Julis néni is elballagott a boltba, megvette a jó meleg kesztyűt, és otthon betette a szekrénybe. Zsiga bácsi semmit nem vett észre, mert szokása szerint megint elaludt olvasás közben.

A következő pár napban olyanok voltak, mint az egymással ismerkedő fiatalok. A tisztaság, rend mellett már az örökre elveszettnek hitt szeretet is jelen volt a kicsi házban. Mosolyogva beszélgettek, Zsiga bácsi mindig megtalálta a módját, hogy, ha csak egy röpké pillanatra is hozzáérjen Julis nénihez.

Az anyyalka meg egyre jobban érezte magát a búbos kemence tetején, és esténként mindig nagyobb szeretet lángot küldött a szívükbe.

Így érkezett el a Szenteste napjának reggele.

Julis néni hangosan dúdolgatva dagasztotta a kalácsnak valót, Zsiga bácsi tűzifával hordta teli a fásládát. Közben meg-megpihent, hogy hallgassa Julis nénit.

– Ej, te Julis, de rég hallottalak énekelni! Még mindig olyan szép hangod van, mint fiatal korodban – és közben mosolygó szemekkel nézett az asszonyára.

– Ugyan már, ne csúfolódj Zsiga, olyan az, mint a repedt fazék! Abba is hagyom, már amúgy is végeztem a dagasztással. Míg kel a tészta addig elkészítem a töltelékeket. Ugye most is sok dióval szeretted, mint régen?

Zsiga bácsi csak bólintani tudott, olyan nagyon meghatódott Julis néni figyelmességén. Évek óta nem kérdezte meg, így aztán a diót is csak módjával tette a kalácsba.

Az anyyalka halkan tapsikolt örömében, már nagyon kevés szeretet lángja maradt, azt pedig estére tartogatta.

Délutánra mindennel elkészültek. A kalácsok, egy diós, egy mákos, már kisülve, ruha szalvétával letakarva pihentek a vágódeszkán.

Mindketten ünneplőbe öltöztek. A szobai nagy asztalra hófehér hímzett karácsonyi terítő került. Julis néni meglepődve nézte, ahogy Zsiga bácsi behozta a kicsi fenyőfát.

Jó pár éve nem díszítettek karácsonyfát, helyette csak egy fenyőág került a vázába.

– Ó, te Zsiga, hát erre is volt gondod? Mióta is nem volt karácsonyfánk? Már sírásra görbült a szája, amikor Zsiga bácsi magához ölelte.

– Ne számolgasd az éveket Julis, tudjuk azt mind a ketten, de ezen már nem tudunk változtatni. Gyurikánk már a mennyország kicsi anyyalkája, onnan vigyáz ránk, és már mi is arra felé tartunk, hogy találkozzunk vele.

– Igazad van Zsiga, de nagyon hiányzik! – és már hangosan zokogott.

Az anyyalka is elérzékenyült, de erőt vett magán. Nem szabad, hogy végig sírják ezt a csodálatos estét, éjszakát. Szívükbe elküldte a megmaradt szeretet lángocskát. Gondolataikat meg az ünnepi készülődésre terelte.

Így, lassan megnyugodtak, és elkezdték feldíszíteni a fenyőfát.

A szekrény mélyéből előkerültek a dobozok, amelyekben a selyempapírba gondosan becsomagolt csillogó üveggömbök, repdeső kis angyalkák pihentek. A kis fenyőfa hamarosan gyönyörű karácsonyfává alakult. Amikor végeztek a díszítéssel, Julis néni fa alá tette a kicsi játszóit, benne a Jézuskával, mellé Máriát, és Józsefet, és a báránycskákat. Ezeket még nagyon régen Zsiga bácsi faragta.

Közben beesteledett, a tiszta égbolton fényesen ragyogtak a csillagok, csend és békesség szállt a falura, a kicsi házra. Zsiga bácsi meggyújtotta a karácsonyfa apró gyertyáit, majd megfogta Julis néni kezét és elénekeltek a Mennyből az angyal... és még pár karácsonyi éneket. Szívüket, lelküket átjárta a szeretet lángjának melegsége. Újra egymásra találtak...

A kicsi angyalka ott repdesett körülöttük, és boldog volt, hogy jól végezte a rábízott feladatot.

Hogy, hogyan történt azt nem tudni, de reggelre a karácsonyfa alatt várta a meleg kesztyű és a meleg fejkendő, hogy Julis néni és Zsiga bácsi rájuk találjon.

Az angyalka mielőtt visszaindult, még egy jó nagy adag szeretetet küldött a házaspár szívébe. Angyalszárnyaival megölelte mindkettőjüket.

Kicsit szomorkodott, mert nagyon megszerette őket, de mégis boldogan repült vissza a mennyországba.

Ott már várta az Úr, és megdicsérte, hogy ügyesen teljesítette a megbízást. Jutalmul új aranyozott szegélyű angyalszárnyakat kapott, amelyekkel vidáman repkedett a többi angyalkával, és közben elmesélték egymásnak a Földön szerzett élményeiket.

Zsiga bácsiék pedig még sok évig éltek boldog egyetértésben, szeretetben.

Kárpáti Ata

Jancsika és a csizmája

Holnap jön a Mikulás! Jancsika izgatottan készült, hogy kifényesítse a csizmáját, ám hirtelen rádöbbsent: a csizma eltűnt! Kétségbeesve kezdte keresni. Körbenézett a nappaliban, átkutatta a szobáját, de sehol sem találta.

„Lehet, hogy kint hagytam a hóember mellett?” – gondolta. Gyorsan az udvarra szaladt. Ott állt a hatalmas hóember, amit a szomszéd gyerekekkel együtt építettek. Még a délutáni hógolyócsatát is felidézte, de a csizma ott sem volt.

Végül csalódottan visszatért a házba, és akkor... meglátta! Az ablakban állt, tisztán, ragyogóan, mintha új lenne. Édesanyja már kitisztította neki, hiszen tudta, milyen szorgalmas és ügyes fiú Jancsika.

Mikulás estéje mindig különleges volt náluk. Jancsika minden évben egy hatalmas csomagot kapott a kedvenc csokoládéival és cukorkáival. Bár a családja nem volt gazdag, ez a kis csoda mindig melegségbe burkolta a szívét. A finomságokat gondosan beosztotta, hogy minél tovább tartson, és gyakran megosztotta édesszájú apukájával, miközben együtt nézték a tévét.

Aznap este is boldogan feküdt le, biztosan tudva, hogy reggel a Mikulás meglepi őt. Elalvás előtt édesanyja felolvasott neki egy történetet a kedvenc Mikulásos mesekönyvéből, a nagy délutáni játék után pedig hamar álomba merült.

Amikor mélyen aludt, apukája behozta a piros csomagot, és gyengéden beletette a kifényesített csizmába.

Másnap reggel Jancsika vidáman ugrott ki az ágyból, és az ablakhoz szaladt. Amikor meglátta a hatalmas csomagot, örömeben felkiáltott: „Anyaaa! Hatalmas csomagot kaptam!” Az egész ház megtelt nevetéssel és boldogsággal.

Ez a Mikulás-nap is felejthetetlen maradt Jancsikának – nemcsak az édességek miatt, hanem a szeretetért, amely az otthonukat átjárta.

H. Kutas Móni

VARÁZSLAT

Napok óta sutyorognak már a felnőttek. Valami egészen nagy titok készül itt, érezni lehet a levegőben. Mintha hidegebb lenne a folyosón, mint máskor, bár ahányszor kinyitják a főbejárat ajtaját, mindig jeges fuvallat suhan végig a mennyezetre akasztott téli dekoráció alatt, és meglengeti a faliújság papírjait. Mostanában minden hétfő reggel énekelnek a gyerekek az igazgató néni vezetésével, nem teljesen értik a szövegét, de biztos, hogy az adventről szól. Egy ideje már korábban sötétedik, és amikor az osztályok bevonulnak a tanterembe a közös ünneplés után, a takarító néni lelkiismeretesen lekapcsolja a lámpákat ott, ahol éppen nem tartózkodik senki. Jaj annak, akinek óra közben pisilnie kell! Olyan sötét az osztályon kívüli világ! Osonás vagy vágtaás. Ez a két dolog védhet meg a félhomályban rejtőző képzeletbeli szörnyektől. Egy helyen jó csak lelassítani, az igazgatói és a tanári előtt, mert onnan aztán mindig nagy fényesség szűrődik ki. Csak észre ne vegyenek.

Ma a takarító néni extra sepregetést végez, valami hosszú kábelt is hozott a fal mellé, és a faliújság egy részét is lepakolta valaki. Mi a csuda folyik itt? Ezt ebben a pillanatban egy gyerek sem tudja meg, még ha seregestől mennek is ki a mosdóba. Türelem, te gyűlölt szó, minek is vagy a szótárban? Nagyon gazdag, akinek van olyanja. Újra elcsendesül a folyosó. A félhomályos hallgatásba percek múltán furcsa, távoli hangok rémlenek fel. Léptek zaja és suhogás, zizegés egyre közeledő nesze. A takarító néni egy fura tárggyal lép az ajtóba, még nem látszik semmi a folyosó kanyarulatában. Hallatszik viszont néhány erős kalapácsütés.

A tanóra a végéhez közelít, a jelző csengetés néhány pillanattal ezelőtt indította el a gyerekek ugrásra várakozó lábdobogását a padok alatt. Aztán nyílnak a teremajtók. Hűha! Emberek, van ott valami a folyosó közepén. Valami sötétlik az amúgy is félhomályos szürkületben. A nagyobbak máris izgatottan bújnak egymáshoz. Ők már tudják, mi készül. És egyszerre varázslat történik. Fények gyúlnak, melegséget árasztó, színes, apró lámpácskák, amelyek alul szélesen futnak körbe, és ahogy elindulnak felfelé, úgy lesznek egyre szűkebbek, felnyúlnak a mennyezetig. Nahát! Egy karácsonyfa! Az iskola karácsonyfája! Még nincs rajta semmi a fényfűzésen kívül. Fura ez az átmeneti állapot. Már nem pusztán erdei fenyő, de még nem is az ünnep ékessége. A következő napokban válik majd azzá, amikor rákerül minden, amit a gyerekek készítenek. És az egészben az a legjobb, hogy ezt nem kapcsolják le, hadd lássa mindenki, aki erre jár, hogy náluk is készülnek az ünnepre. Még az adventi nótá is jobban szól majd, ha közben ezek a fények veszik őket körbe. Bár lehet, hogy egy-két napig többször kell majd mosdóba menni a gyerekeknek, mert hátha mégis lesz a sok dísz között egy-egy odalopott szaloncukor. Színtiszta varázslat!

Vizkeleti Erzsébet

A fenyő rejtett ajándékai

Az ország egyik legszegényebb falujában a lakók személyesen ismerik egymást, és minden évben, szentestén összegyűlnek a főtéren felállított fenyő körül, amelyen szépen becsomagolt üres dobozok díszlenek. Itt kívánnak egymásnak boldog ünnepeket. Egyéb ajándéokra nem futja. Egy hatéves fiúcska sóhajtva megsimítja az egyik dobozt. Mintha mágus érintené, a doboz leesik. Kibontja a csomagot, meglepetésére egy régi, felújított faautót talál benne. A gyerekek sorra kinyitják a dobozokat és láss csodát, mindegyikben egy játék rejtőzik. „Itt járt a Télapó!” – hallatszik mindenfelől az örömteli kiáltozás, pedig csak egy idős játékkészítő javította meg a régi játékokat, hogy minden gyerek kapjon valamit, aminek örülni tud.

Horváthné Emi

Karácsonyi fotó

Kint már javában esett a hó, mikor végre magához tért az egész család. Hévége, ráadásul téli szünet. Nem kellett reggel korán kelni a sulis miatt. Rina leért a szobájából a konyhába anyukája már az ebéd hozzávalóit vágta fel. A reggeli pedig már az asztalon volt, és csak arra várt, hogy elfogyasszák. A Konyha karácsonykor mesészen volt feldíszítve. Az egész család szerette ezt az időszakot, csodás színeket és gömböket, füzéreket és persze az almás fahéj illatát a forrócsokit pedig egyenesen imádták, na persze szigorúan pillecukorral a tetején.

Még három nap szeptestéig, Rina nagyon bízott benne, hogy megkapja azt, amit kért. Csodás fotót, amin végre szépen láthassa magát. Persze szép volt ő, de a tini korszak már csak ilyen, az előző fotókon mindig vagy fogszabályzója volt, amit persze gyűlölt, vagy a haja volt borzalmasan levágva.

– Jó reggelt anya.

– Jó reggelt szívem, a reggeli az asztalon a többiek még nem keltek fel?

Rina forgatja a fejét, hogy még nem. Mikor már mindenki felkelt és megreggelizett, segítetek díszíteni a lakást. Ebéd után időpontjuk volt egy fotózásra.

– Végre egy új családi fotó! – lelkesedett apa

– Igen, remélem minden ruhát és kiegészítőt elraktam – tette hozzá anya

Rina már izgatott is volt, és feszengett is, hogy fog sikerülni.

Mikor végre odaértek, Alex a fotós már várta őket.

– Épp időben, szép estét – majd utat mutat, közben elmagyarázza mit, hogyan képzelt el. Hisz már jól ismerte a családot. De még így is, szinte tapintani lehetett ahogy izgultak. Először egyesével fotózta őket, tudta Alex, Rina kicsit Nehéz eset. Lágy esésű piros szoknyát, fekete harisnyát és egy flitteres fehér pólót választott. Haját laza kontyban fogta. Ez a szett tetszett neki a legjobban a hatféle közül. Alex a kamera elé állította, de látta rajta, hogy nagyon zavarban van. Lassan végzett a gyerekekkel, anyáról és apáról is készült egy-egy közös kép, majd pedig az egész család következett. A két szülő leült. Majd a gyerekek körbeállták őket. A legkisebb lány Lia, hatéves kis tünemény. Ő állt a szülők jobb oldalán, átölelve anyát majd a tíz éves Rick anyja mögött, és végül apa mellett Rina. Alex jelzett, hogy kész van.

– Ígérem, holnapra kész leszek a képekkel – mosolygott közben Alex miközben a családot kísérte ki.

Hamarabb is fotózta volna őket, de egy csúnya betegség ledöntötte a lábáról. Így sok mindenkit le kellett mondania.

Másnap, ahogy megígérte úgy is lett.

Rina félve jött le a szobájából, félt, hogy nem fog tetszeni neki a kép. Anyja és testvérei már látták a fotókat, ujjongva nézegették a több mint 40 db képet. Rina már odaért, anyja felé fordul majd így szól Rinához.

– Rina, nézd! Csodásan nézel ki a képeken! Gyönyörű!

Félve fogja meg, ránéz, majd ledöbben.

– Azta Alex! Tényleg jó lett!

Rinának nagyon tetszettek a képek.

Végre egy fotósorozat, ami tetszett mindenkinek.

Alexander Corvinus

A hit ereje, Szenteste

Egy autó csúszkált jobbra-balra este, ahogy hazafelé sietett. A hó már lassan térdig ért, és mivel Szenteste volt, a hókotrók sem jártak ilyen későn. Sötét volt a keskeny úton, és szakadt a hó.

– Walter, mondtam neked, ne menjünk el otthonról Szenteste! – szólt mérgesen Margaret, miközben kapaszkodott.

– Ugyan már, drágám, ez csak egy kis vihar. Hamarosan hazaérünk – felelte Walter, miközben próbálta az autót az úton tartani. A fenyőfákat az út szélén egyszer jobbról, egyszer balról lehetett látni.

– A gyerek otthon van, Walter! Rá nem gondolsz?

– Pontosan ezért van otthon! Minek fizetem a dadát? Hagyd, hogy vezessek, figyelnem kell!

Ebben a pillanatban a sűrű hóesésben egy szarvas jelent meg az út közepén. Walter túl későn vette észre, hirtelen rántotta el a kormányt. Margaret sikított, és az autó pörögni kezdett, míg végül az árok alján, fejjel lefelé mozdulatlanul megállt.

Eközben a kisfiuk, aki alig múlt hatéves, otthon várta Anyut és Aput. A karácsonyfa gyönyörűen ragyogott, és a fiatal dada forró csokoládét vitt neki mosolyogva.

– Tessék, Olivér, itt a forró csoki. Ne aggódj, biztosan mindjárt hazaérnek!

Olivér pizsamában az ablakhoz futott, elhúzta a függönyt, és az ítéletidőt figyelte. Szemei könnybe lábadtak.

– Ugyan már, Olivér, gyere, addig kibontunk egy ajándékot, jó?

– Már itthon kellene lenniük! Anyu megígérte!

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és a dada fel vette.

– Tessék?

– Jackson seriff vagyok. Sajnos rossz hírem van. Nagyon súlyos baleset történt a Brenn házaspárral. A mentők már úton vannak. Azonnal küldök egy járőrkocsit, ami elviszi magukat mindkettőjüket a fiú kereszt szüleihez. Húsz percen belül ott lesz.

– Nagyon köszönöm, igyekszünk – felelte a dada, majd lerakta a telefont, és Olivérre nézett.

– Gyerünk, Olivér, ma este máshol lesz a karácsony.

– Apu, meg Anyu? Mikor jönnek haza? Hová megyünk?

– Keresztanyukádhoz ma estére, jó?

– De akkor a Jézuska nem fog megtalálni! Meg Apu sem! – kezdett sírni Olivér.

– Gyerünk, igyekezz, siess! – sürgette a dada.

A seriff eközben értesítette a keresztszülőket, a mentő pedig lassan elindult a kórház felé. A rendőrautó is megérkezett, Olivér és a dada beszálltak az autóba hátra.

– Rendőrbácsi, hol van Anya? – kérdezte Olivér.

– Ne aggódj, kisfiam, minden rendben lesz – felelte a rendőr nyugtatóan, majd elindultak a nagy viharban, lassan haladva a cél felé.

A keresztanya már látta a rendőrautó fényeit, és azonnal kiment az ajtóba. A szél nagyon erős és hideg volt.

– Na, most amilyen gyorsan csak lehet, bemegyünk, rendben? – mosolygott a rendőr a fiúra. – Na, indulás!

Nagy nehezen felmentek a lépcsőn, besiettek az ajtón.

– Gyorsan a tűz mellé, siessetek! – mondta a keresztanya, és becsukta az ajtót.

– Asszonyom, beszélhetnénk négyszemközt?

– Természetesen, jöjjön a konyhába.

– Melegedjete, csinállok teát, rögtön jövök, fiam – szólt Olivérhez, és a rendőrrel együtt eltűnt a konyhában.

Ott a seriff mindent elmesélt.

– Most kórházban vannak, válságos az állapotuk. Nagyon sajnálom, hogy pont Szenteste történt mindez. Sajnos mennem kell tovább. Itt van a seriff és a kórház száma. Tényleg sajnálom.

Azzal elindult a kijárat felé, de az ajtóban megállt.

– Olivér, minden rendben lesz. Ma jön a Jézuska – próbált mosolyogni, de Olivér csak a szőnyeget bámulta.

– Hát akkor én megyek is. Kellemes pihenést, jó éjszakát – mondta, és távozott.

A keresztanya visszament Olivérhez a tűz mellé, leült mellé, és próbálta vigasztalni.

– Nagy karácsonyfa van a nappaliban, Olivér, és kész a vacsora is – mondta, miközben kezével felemelte a kisfiú állát.

– De hiszen te sírsz, kisfiam. Mi a baj?

– Hallottam mindent... a telefonban – válaszolta Olivér, majd nagyon elkezdett sírni.

– Olivér, nem lesz baj. Figyelj, mit szólnál, ha most megvacsoráznánk, aztán kibontanánk egy-két ajándékot? Na? Hamarosan éjfél, és jön a Jézuska – szólt halkán a keresztanya.

– Tudod mit? Amíg tálalunk, csüccs ide a fa alá – folytatta kedvesen.

– Nézd, milyen szép, nagy, csillog-villog! És ezt kinyithatod addig – mondta, és egy ajándékot tett elé.

Ezután megpuszilta Olivért, és otthagyta a karácsonyfa alatt. Olivér még kicsi volt, alig múlt hatéves. Anyut és Aput mindenkinél jobban szerette.

A kórházban:

– Doktor úr, hogy vannak? – kérdezte idegesen a seriff.

– Válságos az állapotuk, uram. Itt már csak a csoda segíthet. Mindent megtettünk, higgyék el. Ma Szenteste van, nem tehetünk mást, csak imádkozhatunk – válaszolta az orvos szomorúan.

Eközben Jézuska repült a fák felett, fényes, pici csillag alakjában. Éjfél közeledett. Egy ház mellett, mikor elszállt, megfordult, és benézett az ablakon. Olivért látta, ahogy szomorúan ült a fa alatt.

Jézuska láthatatlanná vált, lassan átszállt az ablakon, majd körbe-körbe lebegett a kislány feje fölött.

– Anyu... Apu... – sóhajtott Olivér bánatosan.

Ebben a pillanatban Jézuska megmutatta magát neki. A kislány mellett termett, és így szólt:

– Ne sírj, kislány!

Olivér hirtelen felkapta a fejét, és meglátta a fényt.

– Tudod, ki vagyok én, Olivér? – kérdezte Jézuska.

– A... Jézuska?

– Igen, Olivér – válaszolta a fény.

– Hoztál ajándékot?

– Hoztam. Tudod, mi van ma este?

– Igen! – bólogatott Olivér.

A fény eltűnt, de Olivér valami furcsa, belső késztetést érzett. Futott a kabátjáért, kinyitotta az ajtót, és ahogy csak bírt, futni kezdett a kórház felé a viharban.

– Olivér, kész a vacsora, gyere! – kiáltott a keresztanya.

– Olivér? – Nézd meg, kérlek, addig tálalok! – fordult a dadához.

A dada megnézte, de Olivért sehol sem találta, az ajtó pedig tárva-nyitva állt.

– Asszonyom, jöjjön gyorsan! A gyerek eltűnt!

– Uramisten, mihez kezdjek! Hívom a seriffet!

Körülbelül 15 perc múlva meg is érkezett a seriff.

– Mi történt?

– Eltűnt!

– Ki tűnt el?

– Hát a gyerek! Biztosan a kórház felé indult! Kérem, siessen! – sírt keservesen a keresztanya.

A seriff azonnal elindult, de csak lassan tudott haladni a viharban. Körülbelül egy kilométer múlva megpillantotta a fiút, ahogy lassan gyalogolt.

– Te szent ég! – kiáltott fel, bekapcsolta a szirénát, és megállt mellette. Kiugrott az autóból, felkapta a fiút, és azonnal a meleg kocsiba ültette.

– Mi jutott az eszedbe, kölyök? Elviszlek a kórházba!

– Anyu... Apu... Jézuska... – motyogta Olivér összefüggéstelenül.

– Összevissza beszél... Sietnem kell – gondolta a seriff.

Amikor a kórházhoz értek, a seriff ölben vitte fel Olivért. Az orvos megvizsgálta.

– Az utolsó pillanatban hozta be! – mondta az orvos.

– Nővér, kísérje be a fiút a szüleihez!

Olivér látta őket, ahogy mozdulatlanul feküdtek. Leült az anyja ágyának szélére, és fejét a kezére hajtotta.

A szívverés monitora lassulni kezdett, majd elnémult.

– Szívleállás! – kiáltotta az egyik ápoló.

Mindenki berohant a kórterembe. A harc elkezdődött, de úgy tűnt, semmi esélyük nincs.

Ebben a pillanatban Olivér meglátta a pici fényt, amit senki más nem látott. A fény lassan felemelkedett az orvosok feje fölé, majd megállt.

– Küzdjenek! Defibrillátor 120-ra! – kiáltotta az orvos.

– Figyelem, 1-2-3, most! Újra!

Olivér halkán hallotta a fény szavait:

– Hinned kell, Olivér. Hinned kell.

A fény lassan eltűnt. Az orvosok levették a maszkjaikat.

– Vigyék ki a fiút, nem is szabadott volna itt lennie – mondta az orvos, miközben letörölte az izzadtságot a homlokáról.

Olivér ekkor elkezdett zokogni.

– Gyere, fiam, menjünk...

Ahogy elindultak volna, a szívritmus-szabályozó monitor hirtelen újra jelezni kezdett. Először halk hangokat adott ki, majd egyre erősebb lett.

– Uramisten! Stabil! – kiáltotta az orvos.

– Siessetek, mindent bele!

Olivér hallotta, és a seriff karjából kiszabadulva rohant vissza a kórterembe.

– Apu! Anyu! – kiáltotta boldogan.

Walter és Margaret lassan kinyitották a szemüket, egyszerre. Olivér ott állt közöttük, nevetve és sírva.

– Jaj, kicsim! – suttogta Margaret.

– Ne haragudj! Boldog karácsonyt, Olivér!

Walter is megszorította a kisfiú kezét.

– Szeretlek, kisfiam!

Mindhárman ölelkeztek, szorosan, mintha soha többé nem akarnák elengedni egymást.

Olivérnek ez volt élete legboldogabb karácsonya. Nemcsak azért, mert visszakapta a szüleit, hanem azért is, mert rájött, milyen fontos az ünnep lényege.

Anyu és Apu nélkül nincs karácsony.

Mesék

Aurora Amelia Joplin

A karácsonyi angyal

A hó puha takaróként borította be a kis falut, amely a hegyek lábánál húzódott. A fenyőfák ágai roskadoztak a hó súlya alatt, és az apró házak ablakaiból meleg fény szűrődött ki. A hópelyhek táncoltak a levegőben, mintha maga a tél is ünnepelte volna a karácsony közeledtét. A faluban mindenki lázasan készült az ünnepre; az utcákon gyermekek sikongattak, hóembereket építettek, és szánkók csúsztak le a domboldalokról.

Az erdő szélén állt egy kis ház, amelyben a Farkas család élt: Anna és Péter, a szülők, valamint a két gyermek, a nyolcéves Lili és az ötéves Bence. Karácsony estéje volt, és a család már izgatottan várta, hogy meggyújthassák a gyertyákat a fenyőfán. Lili és Bence úgy döntöttek, hogy elmennek egy utolsót szánkózni, mielőtt elkezdődne az ünneplés. Anna aggódott a közelgő hóvihar miatt, de a gyermekek addig kérlelték, míg végül beleegyezett, hogy elmehessenek a közeli dombra.

Azonban a hóvihar hamarabb érkezett, mint bárki várta volna. A szél egyre erősebben süvített, és a hó sűrű függönyként hullott az égből. A gyermekek nehezen találtak vissza az erdei ösvényre, amely eltűnt a hó alatt. A világ fehérsége mindent elnyelt, és Lili kezét szorosan fogva Bence sírni kezdett.

Otthon Anna és Péter észrevették, hogy a gyermekek túl régóta nem tértek vissza. Az apa sietve felkapta a kabátját és a lámpását, hogy elinduljon utánuk. Anna könnyek között maradt otthon, imádkozva, hogy minden rendben legyen.

A domb tetején Lili megpillantott valamit a hóesésen túl. Egy halvány fény tűnt fel az erdő szélén, mintha valaki várna rájuk.

– Gyere, Bence, arra menjünk! – mondta, és húzta maga után kisöccsét.

A fényhez közeledve egy apró, ódon házikóra bukkantak, amely korábban sosem volt ott. A házból egy idős nő lépett ki, mosolyogva, mintha éppen őket várta volna.

– Gyertek, gyermekeim, melegedjete meg! – mondta lágy hangon, és bevezette őket a házába.

A kályha melege átjárta átfagyott kezüket, és az idős nő forró teával kínálta őket.

– Ne féljete, apátok már közeledik. A csillagok segítenek neki megtalálni az utat.

Péter valóban a sűrű havazásban botorkált, és már-már elveszítette a reményt, amikor megpillantotta ugyanazt a fényt az erdő mélyén. Berohant a házba, és megölelte a gyermekeit. Könnyeivel küszködve köszönte meg az idős nőnek a segítséget, aki csak csendesen mosolygott.

Amikor a család hazaindult, és visszanéztek, a házikó már nem volt sehol. Az erdőben csak a hópelyhek táncoltak tovább, mintha semmi sem történt volna.

Otthon, a karácsonyfánál Lili halkan megkérdezte:

– Anya, szerinted ki volt az a néni?

Anna elmosolyodott, és magához ölelte gyermekeit:

– Talán egy angyal, ő vigyázott rátok.

Aznap éjjel a hó elcsendesedett, és a csillagok szikráztak az égen. A Farkas család összebújt a kandalló előtt, szívükben hálával és szeretettel. Karácsony estéjén ráébredtek arra, hogy a legnagyobb csoda nem a hóesés, a fa alatti ajándékok vagy a csillagok fénye – hanem az, hogy együtt lehetnek, bármi történjék is.

Alexander Corvinus

Szentesti mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy pici falu a hegy aljában. Karácsony volt, szenteste. Azon az estén csípős hideg uralkodott, és a hóvihár egyre erősödött. A hold fénye megvilágította a hóval borított tájat, amely ezüstösen csillogott.

A falu egyik végében egy szegény család lakott, a másik végén pedig egy gazdag család élt. Hosszú idők óta haragban álltak egymással. A szegény kis kunyhóban a család – Apu, Anyu és a kisleány – szomorúan ült az asztalnál. Bár a tűz vidáman ropogott a kandallóban, az asztalon csupán egy darab kenyér hevert.

A szél hirtelen megcsapta az ajtót. A fiú odakapta a fejét.

– Mit eszünk ma, férjem? – kérdezte az asszony. – Szenteste van, és csak ez az egy kenyérünk maradt.

– Nem tudom – felelte az apa. – A vihar is egyre jobban tombol.

Csak nézték a gyertyafény táncát és az asztalon heverő kenyeret.

– Elmegyek, apám – szólalt meg a kisleány. – A falu másik végébe megyek, kérek enni. Tudod, kitől.

– Nem, fiam! – tiltakozott az apa. – Szó sem lehet róla! Nem fogok megalázkodni senkinek. Nem mehetsz! Itt a vihar, legyengültünk mind. Odaveszhetsz.

– Apám, engedj! Meg kell próbálnom. Éhes vagyok!

– Asszony, öltöztess fel! – adta meg magát az apa. – Én nem beszélek azzal az emberrel. Gyűlölöm.

A fiú nehezen haladt a mély hóban, miközben a szél szemből fújt. Amikor végre odaért a gazdag házhoz, teljesen kimerült, majdnem összeesett. Utolsó erejével kopogtatni kezdett az ajtón.

– Ki lehet az ilyenkor? – kérdezte a gazdag férfi felesége.

– Maradj, megnézem!

Amikor a gazdag ember meglátta, ki az, nagyon dühös lett.

– Te mit keresel itt? Hogy merészszen ide jönni? – kiáltotta.

– Nagyuram, éhezünk! Nem tudna segíteni? Magamtól jöttem, esküszöm – mondta a fiú könnyölgően.

– Mit képzelsz te? Takarodj haza! Van képetek ide jönni? – kiáltott rá, majd becsapta az ajtót.

– De uram, miért nem adtál ennek a szegény gyerekeknek valamit? Szenteste van! – szólalt meg a gazdag feleség.

– Nem érdekel! – felelte a férfi.

– És ha valami baja esik? Nagyon rosszul nézett ki.

A fiú lassan haladt visszafelé a hóban, miközben a vihar egyre erősödött. Végül teljesen kimerült, és egy fa tövében leült.

– Jézuska, segíts! – suttogta, majd elájult.

– Asszony, a gyerekek már régen haza kellett volna érnie – mondta az apa otthon.

– Butaság! Mindjárt megjön, meglátod – felelte az anya.

A gazdag eközben kényelmesen pipázott a tűz mellett.

– Nem félted azt a csöpp gyermeket, te szívtelen? – korholta őt a felesége.

– Ha nem keresed meg azt a fiút, megnézheted magad! Megértetted?

A gazdag ember nagy nehezen rászánta magát.

– Jól van, jól van, csak ne rikácsolj annyit!

Lassan indult el a hóviharban, nehezen haladt a mély hóban.

– Ennek fele sem tréfa – gondolta magában. – Hol lehet az a kölyök?

Félúton egy pici kuporgó alakot vett észre a fa tövében. Megpróbált futni, de csak nehezen tudott lépni.

– Fiam, jól vagy? – kérdezte, miközben a fiú feje lehanyatlott.

– Apu? – suttogta a kisfiú, majd elájult.

– Uramisten! – kiáltott a gazdag, felkapta a gyereket, és amilyen gyorsan csak tudott, sietett a szegény család háza felé. Közeledve kiáltani kezdett:

– Halló! Halló! Gyertek gyorsan!

Mindenki kiszaladt. Az anyuka megrémült, amikor meglátta a fiát.

– Uramisten! Vedd át gyorsan, tedd a tűz mellé!

– Szomszéd, azt hiszem, az utolsó pillanatban érkeztem – mondta a gazdag.

A szegény ember csak nézte a gyereket és a megmentőt.

– Ez a mi hibánk, szomszéd – mondta végül.

A gazdag kinyújtotta a kezét, a szegény ember megszorította. A karácsony szelleme megérintette őket.

– Ezt neked hoztam, szomszéd – mondta a gazdag. – A feleségem küldi: egy kiló szárított húst és egy üveg bort.

Átkarolták egymást, és életük egyik legszebb szentestéje lett ez. Megtanulták, mi a család, mi a tisztelet és mi a szeretet.

Németh Balázs

Az Üvegmanók Karácsonya

Odakint már kezdett az idő meghidegedni. Falevelektől mentes faágak kezdték meg egyre sűrűbben a mindennapi táncukat. Beköszöntött a hideg idő. A napok többsége már úgy telt, amikor kinyitották a hazatérő emberek a ház ajtaját, alig várták, hogy a jó meleg kályha előtt egy csésze teát kortyolgatva átmelegedhessenek. Az üvegmanók érezték ezt. Tudták, hamarosan eljön az ő idejük. Alig várták, hogy ismét Csingling ország lakói lehessenek arra a pár napra, amikor semmi más nem számít, csak a szeretet. Ez a család a Thompson család volt, akiknek három csemetéjük volt, akik imádták a karácsonyt. Amikor eljött az idő, és az üvegmanók kikerültek a fiók mélyéről, ahol átaludták az év többi részét, mosolyt varázsoltak a gyerekek arcára és a magukéra is. Tudták, eljött a nagy nap. A család, ahogy készülődött a fenyőfadíszítéshez, és szedegették elő a szekrény mélyéről a díszeket a karácsonyfaágjával együtt, úgy keltek életre ők is. Érezték magukban az erőt a pár napos élethez, amit a karácsony szeretete ad nekik. Egyre jobban pompázott a díszek árjában a fenyőfa, mikor az első üvegmanó felkerült a helyére, amit a kis James tehetett fel, ezzel is nagy örömet okozva neki, majd így szólt.

– Nézd, anya, hogy csillog a kis üvegdísz a fa fényjátékától. Csodaszép!

De az üvegdísz egyszer csak megmozdult, ahogy feltették a fára, és olyan volt, mintha hinta-palintát játszana. S akkor utána következtek a többiek. Mikor mindegyik üvegmanó felkerült a fára érezték a szeretet melegét a házban, amit minden évben annyira várnak, mert akkor kinyílik előttük Csingling ország kapuja.

A család nem tudta, hogy ők élnek, így megmaradt nekik az a kis titkuk, hogy ők nem csak díszletek arra a pár napra, hanem ékes bizonyítékai annak, hogy az üvegdíszeknek is lelke van, amik képesek szeretni a maguk módján.

Amikor a család elcsendesedett, és a házra ráborult az éj, a manók Csingling országba mentek, ahol az utak ki voltak világítva karácsonyfaágokkal, és rénszarvasok álltak az út két oldalán, amiknek téli sapka volt a fejükön, úgy várták az üvegmanók jöttét. Amikor megérkeztek, hangos patadobogással jelezték tiszteletüket, és a Csillagharang is megkondult, ahogy az üvegmanók megérkeztek. Csingling ország lakói is tudták, hogy az üvegmanók elhozták a belőlük áradó szeretetet, amit a karácsony vált ki belőlük. A rénszarvasok, mint az ünnep egyik jelképei várták, hogy az üvegmanókkal töltsék ezt a pár napot, hisz ők is tudták, hogy ezen a három napon kicsit megváltozik a világ. Csingling ország felöltözik az ünnepi fényekbe, és a szeretet ünnepe körülölel minden élőlényt. A rénszarvascsorda, ahogy álltak és nézték az üvegmanókat, könnyektől meghatódva ereszkedtek térdre, mintha a Mindenható jött volna le a Földre hozzájuk. S az üvegmanók üdvözölték őket.

Kedves jelenlévők és egybegyűltek!

Köszönjük, hogy évről évre nagyobb szeretettel és meghittséggel fogadtok minket és éreztetitek velünk, hogy nem csak ennek a csodálatos ünnepnek az ékei vagyunk, hanem igaz üvegszívű kristályok, akik nektek köszönhetően és a Szeretet ünnepének jóvoltából életre kelhetünk és még, ha csak pár nappal is van szó amíg élhetünk, ez nekünk nagyon sokat jelent. Reméljük, ahogy nekünk, ez nektek és Csingling ország lakóinak is örömet okoz. Minket a Szeretet ünnepe éltet és a ti boldogságotok, amikor eljövünk hozzátok.

Amikor az üvegmanó befejezte a beszédet, hangos tapsvihar és patadobogás követte, mert a rénszarvasokon kívül az összes dísz, ami létezett, a kis gyufásdobozok, amik színes csomagolással voltak bevonva, mindenki, a papírcsillagok, amiket a gyerekek hajtogattak óvodás korukban, boldog volt, és érezték az összetartozásuk erejét. A papírhőemberek kezük híján csak pislogni tudtak úgy, ahogy a többiek tapsoltak, és ők is mosolyra húzták hó szájukat mert a boldogság megtöltötte hópihékből összegyúrt hószívüket, és kihasználták az alkalmat, hogy ők is részese lehetnek ennek a pár napos csodának, míg el nem múlnak az ünnepek. Akkor ők is elillannak, és nem marad más utánuk csak egy víztócsa, ami egykori létezésükre enged majd emlékezni. Csak hogy ők maradnak az ünnep egyik gyermekek boldogságát hozó jelképének, amit odakint az udvaron építenek karácsonykor. De mivel ők csak távoli rokonok, így majd ők az ünnepek végén, amikor Csingling ország kapui bezáródnak az összes többi dísszel és az üvegmanókkal, majd egy újabb évre eltűnnek a szekrény mélyén. De addig még van pár napjuk, hogy ők is élvezhessék az üvegmanók társaságát, akiket mindannyian vártak. Lassan eljött az idő, hogy Csingling ország kapui bezáródjanak és az üvegmanók búcsút intsenek ennek a csodálatos világnak, amit csak Csingling ország nyújthat nekik azzal a végtelen szeretettel, amit ott tapasztalnak a bennük lévő érzésekkel együtt. Így hát elindultak hazafelé, hogy a Thomson család karácsonyfájának ékes díszei legyenek újra, és lassan megkezdhessék újabb egy éves álmukat addig, amíg fel nem virrad újra az ő napjuk. Ahogy visszaértek, az üvegmanók mozdulatlan dísszé változtak, és újra a család örömet és szeretetet hozó jelképévé varázsolták a család otthonát. Egy biztos, most is megmutatták, hogy a díszeknek saját lelkük van és képesek az önálló szeretetre. Ha máshol nem is, az emberek szívében biztos. Hisz a Karácsony a Szeretet ünnepe.

Ajánlom Meinczinger Jázmin Róának, aki nélkül nem születhettek volna meg az Üvegmanók.

Krivák-Móricz Judit Ilona

Mi a legértékesebb ajándék?

A világra született két kis teremtmény; egy kislány és egy angyalka. A kislány egy igen szegény családba született és már volt neki sok kis testvérkéje. A szülők a maguk módján szerették is gyermekeiket, megtettek mindent, de a sok kínlódás és az élet gyötrődései miatt nem tudtak mosolyogni. A gyermekeik felnevelésére fordították minden erejüket.

Míg a mennyben is megszületett egy kis angyalka. A csepp teremtmény igen szépnek találta az ő országát, és igen boldog lett volna, de hiába kérdezte a nagyobb és idősebb angyalokat, mi is lenne az ő feladata. A nagy angyalok azt mondták neki: menj és nézz körül a földön. Ott rengeteg a feladat, válassz magadnak egyet.

Aliz, a kis angyal lement a földre és igen elszomorodott.

Annyi bajt és bánatot talált, hogy meg is ijedt tőle.

Egy idősebb angyal azt tanácsolta neki:

– Figyelj csak Alizka! Ez a sok baj és bánat nem a te feladatod egyedül. Azért vagyunk mi, idősebb angyalok, hogy a nagyobb bajokat mi segítsük orvosolni. Ha csak egy kis örömet viszel valakinek, az is nagy segítség.

Lent a földön Andrea, a kislány nagy –nagy szegénységben cseperedett felfele. Nem volt egy új ruhája, cipője és a nagyobb testvérei által kinőtt ruhácskáiban járt már az iskolába is.

Ebbe az iskolába járt a város egyik leggazdagabb családjának a kislánya is. Mindig szép új ruhákban jelent meg a tanteremben. A többi gyerek mindig irigykedve figyelte.

Betty, mert így hívták ezt a kislányt, nem igazán volt okos. S az ő szülei nem foglalkoztak vele, megvettek Bettynek minden játékot, csak ne kelljen foglalkozni vele. A sok játékkal akarták megvásárolni a szülői teendőik hiányát.

Sajnos Betty rosszul tanult. Míg Andrea volt az osztály legokosabb és legjobb tanulója. Betty szülei egy nap megkeresték Andrea szüleit és felajánlották, hogy ha Andrea tanítja Bettyt, akkor ők ennivalóval és ruhaneművel fizetnek a tanításért.

Alizka, az angyal kislány ezt mind végignézte fent, a felhők között.

Egy este Andrea már a lefekvéshez készülődött.

Nagyon el volt keseredve, nem elég, hogy annyi baj veszi körül, most még ezt a rossz természetű, döllyös és gazdag lányt is neki kell tanítania. Ráadásul még egy mosoly sem hagyja el az arcát.

– Édes Istenem! – imádkozott este Andrea. – Legalább egyszer történne velem az életben valami jó! – Sóhajtott a kislány.

Meghallotta ezt a kérést fent a mennyben Alizka, és már tudta is, hogy mi is lesz az Ő feladata! Nagyon megörült, hogy végre megtalálta azt a kis teremtet, akinek tud segíteni.

És láss csodát! Egyszer csak csodás fény ragyogta be az aprócska szobát, egy csepp kis angyallány jelent meg a nagy sötétségben!

– Hallottam a kérésedet! – mondta Alizka, a kis angyal.

– Én pont annyi idős vagyok, mint te! Kicsi vagyok és még nem tudok sokat segíteni neked, de tudod mit, megtanítalak MOSOLYOGNI! – Nevette el magát Alizka. Mosolya beragyogta nem csak a szobát, de Andrea kis lelkét is egy életre.

– Innen én leszek a te kis angyalkád, és ha valami bajod van, csak gondolj rám és én itt termek és ha tudok valamit segítek, de ha nem tudok, legalább neked adom a mosolyomat!!

Ettől a naptól megváltozott Andrea élete és már nem volt bánatos többé, hisz neki egy bájos kis angyallány vigyázott a lépteire.

Elment tanítani az osztálytársát Andrea. Az első találkozás egy kicsit félszegre sikeredett, de aztán a két kislány megismerte és elfogadta már egymást. Betty megtanulta tisztelni Andrea tudását és okos kis buksiját.

Egy nap megszólalt Betty:

– Tudod, tegnap kaptam megint új játékot a szüleimtől. Arra gondoltam, neked adom, mivel neked nincs játékom, és itt vannak az új ruháim is, ezek sem kellenek! Legyenek a tieid!

Ránézett Andrea Bettyre és így szólt:

– Én vagyok a világon a leggazdagabb kislány!!

– Ugyan már, ne butáskodj! – szólalt meg Betty. – Hogy lehetnél Te a leggazdagabb?

– Hát úgy – mesélte el Andrea –, hogy enyém a világ legértékesebb angyali mosolya!

Andrea elmesélte, mi is történt vele, Betty kikerekedett szemekkel nézte osztálytársát, nem akart hinni a fülének.

– És ez az angyalka vigyáz rám, és soha többé nem kell félnem és nem érdekes, hogy mások használt ruháját kell hordanom, én is megtanultam mosolyogni és már a szüleimet is megtanítottam erre, és a mi családukban hiába van nagy szegénység, de van szeretet, nevetés és mosoly!

Én kaptam meg a világ legértékesebb karácsonyi ajándékát, egy igazi, valódi angyali mosolyt!

Bubrik Zseraldina

A Télapó válasza

Zsolti éppen a hatodik születésnapjára tartózkodó gyertyákat fújta el, és közben az jutott eszébe, hogy lefekvés előtt, egy levelet fog írni a Télapónak.

Estére már nagyon elfáradt, de a levelet mégis megírta. Rövid, de a lényeg benne volt: „Kedves Télapó! Karácsonyra ajándékként szeretném visszakapni Nagyapámat! Köszönöm! Zsolti Miskolcra!”

A levelet beletette egy szép kék színű borítékba, lezárta, és az elejére azt írta: Télapónak Zsoltitól. Ekkor az anyukája belépett az ajtón.

- Szép álmokat Zsolti!
- Anya! Holnap feladod a levelem? – nyújtotta át a borítékot.
- Persze, feladom – mosolyodott el az anyukája, miután elolvasta a címzettet.
- Szép álmokat Anya!

Az ajtó bezárult, Zsolti pedig a fal felé fordult. Eszébe jutott nagyapja, Sanyi papó, akinél a legtöbb nyarat töltötte. Amiben tudott, segített neki.

Legelőször az állatoknak adtak enni, majd utána barkácsoltak, pakoltak, éppen ami munka akadt.

Egyik reggel Zsolti arra ébredt, hogy a nagyszülei egy ajándékot tettek az ágya melletti éjjeli szekrényre. Imádta azt a picike szekrényt, amit a nagyapja készített neki.

Az ajándék egy csillogó zöld papírba volt csomagolva. Zsolti kibontotta, és hangosan megköszönte. Egy kicsi szerszámkészlet, amiben: kalapács, csavarhúzó, kombinált fogó, és imbuszkulcs volt, amit a mai napig is a hátizsákjában hord. Van, amikor kiveszi, megnézi, átvizsgálja, hogy nem hiányzik-e belőle valami.

Eltelt egy hét, de a válasz még nem érkezett meg, pedig már másnap december 6-a lesz. Aznap Zsolti félve feküdt le, nem mert elaludni, hátha valami csoda fog történni.

Csend volt a szobában, de pár perc után Zsolti hangokat hallott. Felkapcsolta a kis lámpát, ami az ágya felett volt, de mivel nem látott semmit, rögtön le is kapcsolta, és álomba szenderült.

Éjfél után egy perccel, megjelent a Télapó, és leült Zsolti ágyára.

- Zsolti! Hahó! Én vagyok, a Télapó! Figyelj! Sajnos a kívánságodat nem tudom teljesíteni, de tanácsot tudok neked adni. A szomszédodban lakik egy idős bácsi, aki nem régen költözött ide. Lajos bácsinak hívják. Évek óta egyedül van, gyerekei nincsenek. Nem segít neki senki. Menj át hozzá, vagy ha éppen meglátod, szólj neki, hogy neked van egy szerszámos készleted, és nagyon szívesen segítenél. Hidd el, nagyon fog örülni... Szép álmokat!

A Télapó felált, és amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is ment, de persze az éjjeli szekrényen otthagzott egy mikuláscsomagot.

Zsolti reggel nagyon hamar ébredt, de mégis úgy érezte, mintha nem is aludt volna. Reggeli után elindult az iskolába.

Szeretett egyedül menni, Miskolc-Görömbölyön lakott, családi házban, az iskola pedig öt percre volt. Útközben mindig nézelődött. Igaz, ismert minden házat, az udvaron lévő fákat, mindent, ami körülötte volt, de mindig felfedezett valami újat. Most is észrevette, hogy a szomszéd bácsinak a kapuja kidőlt.

Éppen be akart csengetni, amikor a bácsi kilépett.

- Csókolom! Zsolti vagyok a szomszédból.
- Szervusz! Lajos bácsi vagyok. Mi járatban?
- Most iskolába megyek, de gondoltam megkérdezem, hogy segíthetek-e megszerelni a kaput. Tetszik tudni, a hátizsákomban mindig van egy szerszámos készletem, amit a nagyszüleimtől kaptam. Ha gondolja, tanítás után eljövök, és segítek.
- Örülök, hogy megismertelek – mondta mosolyogva Lajos bácsi –, mert pont most lenne szükségem segítségre. Majd beszélek a szüleiddel, hogy megengedik-e.
- Köszönöm! Délután jövök! Csókolom!
- Szervusz! – válaszolta boldogan a szomszéd bácsi.

Zsolti szülei beleegyeztek a segítségbe, ezért délután már együtt javították meg a kaput.

Közeledett a karácsony. Mindenki a maga módján készült az ünnepekre.

Zsolti és apukája a fenyőfával, és a világítással foglalkozott, az anyukája meg a sütéssel-főzéssel.

Este nem hárman, hanem négyen ültek le az asztalhoz. Meghívták a szomszéd Lajos bácsit is, aki boldogan elfogadta. Most ő sem egyedül fogja tölteni a karácsonyt.

Azóta is, mindenben segítenek egymásnak. Egy idő után Zsolti, Lajos papónak szólítja a szomszédját.

Szerzők

Rose Logan

Máthé Rozália 50 éves vagyok mozgássérült, kerekesszékekben élek. Versírás és novella írással foglalkozom, szabadidőmben. Számos oklevélben részesültem. Antológia könyvekben is helyet kaptam. Nagyon szeretek írni, az írás és én egyé váltunk. Amiket elértem azt apró segítséggel, jó emberek biztatásával értem el. Rögös volt az utam, de kitartóan mentem, megyek előre. Írói nevem: Rose Logan, megszeretném dönteni azt a tézist, hogy egy fogyatékkal élő, mint általános nézet szerint, nem képes semmire. Pedig ellenkezőleg nagyon is képes. Sőt! Köszönöm szépen. Rose Logan

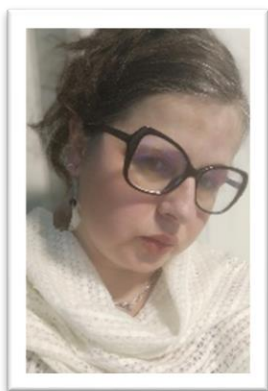
Gyólay Karolina

Gyólay Karolina Vajdaságban, Szerbiában született 1974-ben Zentán. Gimnáziumi, egészségügyi és kozmetikusi szakon is végzett középiskolai tanulmányokat. A szabadkai Közgazdasági Egyetemen diplomás közgazdászként végzett, majd mester fokozaton is diplomált és Mentálhigiénés továbbképzési Szakon is. Egy kislány édesanyja. Öt verseskötete jelent meg eddig, az Álmodok, a Csodák, a Tudod..., a Gyermekvilág és Én még itt vagyok. Több antológiában, hetilapban is jelentek meg versei, illetve megzenésített versei is vannak.

Verseit hazaszeretete, és a nő élete ihlette, a napi csodáival, vágyaival és harcaival, valamint anyai szeretete gyermeke iránt.

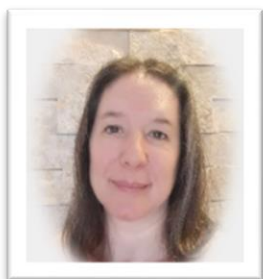
Józsa Eszter

Józsa Eszter vagyok, 1975-ben születtem Erdélyben, Korondon, és azóta itt is élek. Kézműves dolgokat készítek. Nagyon szeretem a természetet, a kézműves dolgokat, régiséget. Az írást csak fél éve kezdtem, de szívemet, lelkemet beleadom, és nagyon szeretném folytatni, ha a Jó Isten is úgy akarja. Ezzel az írással drága jó édesanyámat szeretném megajándékozni, akinek minden egyéb mellett, az olvasás szeretetét is köszönhetem. Tisztelettel, Józsa Eszter

H. Kutas Móni

Haupt-Kutas Mónika vagyok, Budapesten élek a családommal. Sok éven át dolgoztam tanítóként. Eljött azonban az ideje annak, hogy egy időre, talán hosszabbra is, megváljak a közoktatás színterétől. Ettől még a tanítás berkeiben maradtam, és magántanár lettem. Ezen kívül műfordítással is foglalkozom, német nyelvű regények, könyvek magyarra való átültetését végzem. Az írás majdnem olyan hosszú ideje része az életemnek, mint az oktatás, és abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy most több energiát tudok rá szánni, mint korábban. A történetek papírra vetése számomra nem egyszerű hobbi, akkor érzem leginkább kiteljesedettnek és elégedettnek a napokat, ha tollamból megszületik egy-egy novella. Írásaim több helyen megjelennek, nyomtatott és digitális formában is megtalálhatóak. Pályázatokra, antológiákba, közösségi oldalakra is küldök alkotásokat, tavaly pedig megjelent első novelláskötetem Kaleidoszkóp címmel. Aki többre is kíváncsi, felkeresheti a bellatristicfrommoni.blogspot.com-ot, az írói oldalamat a Facebook-on és a Művész.ma internetes művészeti magazint.

Aurora Amelia Joplin

Nagy Éva Ilona vagyok, írói nevem, Aurora Amelia Joplin így ismerhetnek az olvasók. Békés megye szívében élek egy szeretetteljes, összetartó család körében, ahol a mindennapokat az alkotás öröme teszi teljessé. Már gyermekkoromban felfedeztem a művészet varázsát. A könyvek nem csupán szórakozást nyújtottak számomra, hanem igaz barátokká váltak, akikhez bármikor fordulhattam. Az olvasás szeretete és az önkifejezés iránti vágy vezetett el ahhoz, hogy 2004-ben papírra vessek első verseimet. Sokáig csak önmagamnak írtam, a sorok azonban a lelkem mélységeit tükrözték. Az igazi fordulópont 2023-ban érkezett el, amikor megírtam első mesekönyvemet. Mely négy nyelven elérhető. Ez a tapasztalat újraélesztette bennem az írás iránti szenvedélyt. Azóta az alkotás mindennapos része az életemnek. Ugyanebben az évben váltak publikálttá verseim, melyek hamarosan különböző internetes felületeken és antológiákban is megjelentek. Ma már meséim, novelláim és verseim számos platformon megtalálhatók, és büszkeséggel tölt el, hogy ezek az írások másokat is megérintenek. Különösen fontos számomra, hogy segíthessem a kezdő költőket és írókat, ezért létrehoztam A Múzsák Könyvtára nevű csoportot, ahol szeretettel támogatom azokat, akik most indulnak el az alkotás útján.

Csíki Margit

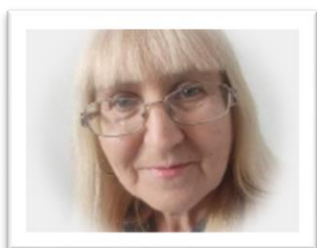

Nagygalambfalván a szülőfalumban élek, Erdélyben. Életem három legfontosabb alappillére: a tanítás, az értékmentés és az írás. Hálás vagyok, hogy a legszebb hivatást gyakorolhattam: évtizedekig magyar nyelvet és irodalmat taníthattam kisebbségi sorsban élő gyermekeknek. Szakdolgozatot írtam Nagygalambfalva földrajzi neveiből, megfejtve így a múlt sok üzenetét. Szerkesztője és társszerzője vagyok az 1992-ben megjelent Első Nagygalambfalvi Kalendáriumnak, mely a falu régi világának keresztmetszete. Verset, haikut, apevát, lírai hangvételű prózát, esszét és pedagógiai jellegű írásokat írok. Számomra az írás vallomás az emberi és az erdélyi létről. A legszebb varázslat: a szavak alkotássá szerveződésének varázslata. Egyfajta küldetés: tisztaságot, szépséget, őszinteséget hozni ebbe a meggyötört, elsekélyesedő világba.

Két önálló kötetem jelent meg:

- BELSŐ UTAKON - 2021
- HÚSÉG - 2023

Györe Zoltánné

1958 május 1-én születtem Barcson. Köszönöm, hogy kaptam lehetőséget az antológiában való megjelenésre. Szeretném, ha gondolataim, érzéseim minél több emberhez eljutnának, és fent maradnának. Több antológiában is szerepelnek írásaim. A szép szavak birodalmában, a Lelkünk szigetében. 2018 óta a Poet.hu oldalán vannak fent verseim. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy nyomtatásban olvashatják alkotásaim.

Varga István

Somogyország déli részén születtem egy kisvárosban, a Dráva parti Barcson – ahol jelenleg is lakom. Varga István a nevem, nyugdíjas vagyok, az emlékeim mozaik kockáit elevenítem fel, novellák, versek forma világaként. Aki ezeket olvassa, az képet tud alkotni rólam. Ezért külön nem boncolgatom élettörténetemet.

Buglyó Juliánna

Balmazújvároson születtem, ma is itt élek. Pedagógusként dolgozom. 2017 óta írom le gondolataimat, melyek témáikban nagyon sokfélék. Többnyire egy érzés váltja ki belőlem a sorokat. Így tartalmilag és formailag is sokfélék. Első kötetem 2019-ben jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében, nemcsak azoknak a gyermekeknek szántam, akik szeretnek olvasni, hanem akik szavalásban is szeretnének kitűnni. A címe "Kalandok közt". Második önálló válogatásom 2022 – ben „Fátyol mögött” címmel kiadott könyv már a felnőtteknek szól. Közben több mint félszáz antológiában és irodalmi lapban voltak olvashatók írásaim, illetve hallgatható néhány a netes csatornám, s akad köztük megzenésített is. Tag vagyok pár online felületen és két blogban is írok. Verseimet két könyvbemutatón, két irodalmi délutánon és az antológiák bemutatón hallgathatták az érdeklődők. Részt vettem két kiállításon, ahol fotókhoz, festményekhez írtam verseket.

Krivák-Móricz Judit Ilona

Krivák-Móricz Judit Ilona vagyok. 1953-ban születtem Budapesten. 14 éves koromban kezdtem el írni. És az 50.-es éveim elején lett lehetőségem az internet segítségével publikálni. Először a SZT. Koronán, majd a FUSZ Magyarerő irodalmi rovatában jelentek meg írásaim. Bodó János társam hívott meg a magán irodalmi oldalára. Itt a mai napig publikálok és szerkesztem a Bodókert.hu oldalt társaimmal. Amikor elkezdtem használni az internetet, itt nyílt lehetőségem több irodalmi csoporthoz csatlakozni és saját blogot nyitni melynek neve: „ÍRJUNK SZÉP IRODALMAT”, ami az írásaimat tartalmazza. A legtöbbet verset írok, de jelent meg esszé, próza kisregény 2-4 részes és anekdota is tőlem.

Alexander Corvinus

45 éves magyar származású, kezdő író vagyok. Németországban élek 13 éve. Imádok horgászni, sokat járunk a fiammal kirándulni. A szent estei mese egy nagyon tanulságos történet, ami a szeretetről és a megbocsájtásról szól. Művemet ajánlom a gyerekeknek és felnőtteknek mert mindenkinek tanulságos.

Úri Kovács Ilona

Úri Kovács Ilona, 48 éves vagyok és 4 éve írok. Külföldi blogokba is. Szeretek írni így az érzelmek felszínre kerülnek. Minden megihlet, még egy kis virág is, szóval az írás az életem része.

Kárpáti Ata

31 éves kezdő író vagyok, aki hobbi szinten szokott írni. Mindig is érdekelt az irodalom és a művészetek. Szeretek különböző témákban olvasni és alkotni, de leginkább a történelmi és spirituális történetek vonzanak, valamint azok, amelyek az érzelmekre hatnak. Számomra az írás egy módja annak, hogy kifejezzem magam és felfedezzem a világot. Remélem, hogy a jövőben még több művet tudok megosztani az olvasókkal.

Vizkeleti Erzsébet

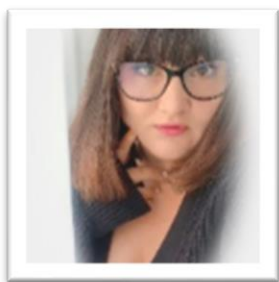

Vizkeleti Erzsébet vagyok, Karcagon élek. Középiskolai tanárként dolgoztam, idegen nyelveket tanítottam, orosz, franciát és latint. Kedvenc városom Debrecen, ahol a tanulmányaimat végeztem. Jelenleg nyugdíjasként aktívan tevékenykedem. Szeretem az irodalmat, sokat olvasok és szeretek szép helyekre utazni, kirándulni. Az útjaim során megélt élményeim és benyomásaimat szívesen megosztom másokkal a Holnap Magazin online felületén. Szabad időmet örömmel töltöm két fiam, menyem és unokám társaságában.

Éveken át foglalkoztam műfordítással orosz és francia nyelvekről. A műfordítástól jutottam el a saját írásig. Több novellámmal sikeresen szerepeltem az Irodalmi Rádió antológiáiban, valamint a Holnap magazin kiadványaiban és az online felületén. Nagy öröm számomra, hogy a Múzsák Könyvtára csoport tagja lehetek és ott is publikálhatom novelláimat és verseimet. Az írás számomra belső kényszer és örömforrás, ami arra késztet, hogy megosszam az olvasókkal mindazt, ami megtörtént velem és azt is, ami a képzeletemben él. Írásaim szereplői egy kicsit én magam vagyok, hiszen mélyen egyetértek egyik kedvenc írómmal, Guillaume Musso véleményével, mely szerint „Ahogyan a napfény megtörik az üvegen, úgy szóródom szét én is a hőseimben.”

Horváthné Emi

Horváthné Emi vagyok, félig magyar félig pedig japán származású, 34 éve születtem Ózdon. Jelenleg egy kis faluban élek, Vas megye szívében, három kis gyermekemmel és férjemmel. 12-13 éves korom óta írok novellákat, főleg verseket szeretek írni.

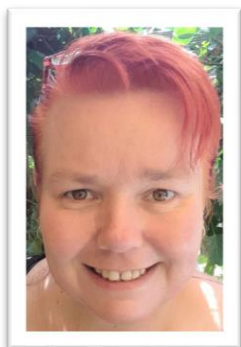
„Az írás egyetlen szabályt ismert; hogy legyen mit mondanod” Arthur Schopenhauer

Köteles Ilona Duka

Egy hideg téli napon, szombaton, december tizedikén születtem a Parciumban Duka Ilona néven. Iskolai tanulmányaim Marghitán/Margittán kezdtem el és Budapesten fejeztem be. Férjezett nevem Köteles Ilona. Házasságomból két gyermekem született, felnőttek, családot alapítottak és három gyönyörű unokával ajándékoztak meg. Szeretem a verseket, a prózákat olvasni, vannak kedvenceim, kedvenc íróim. Hatással vannak rám akkor is, ha kinn selymes hópelyhek hullnak, vagy akkor is, amikor az esti órákat a rózsakertemben töltöm és a levegőben hársfavirág illata simogatja lelkem míg egy vers mondanivalóján gondolkodom. Olykor nem tagadom könnyes lesz a szemem, de van úgy, amikor mosolyt csal orcámra, illetve hangosan felkacagok. De nem csak olvasok, írok is. Megjelent novellás kötetem mellett több novellát is írtam. Verseim sorozatban jelentek meg antológiákban, nyomtatott magazinokban, elektronikus magazinokban, könyvtárakban. A pályázatokat kihívásnak tartom és örömmel fogadom a sikeres pályázatok következtében, ha nevem említésre kerül, illetve elismerésem oklevelek támasztják alá. Szerintem, születni kell arra, hogy valaki írói vénával rendelkezzen, hogy az olvasót egy-egy különös, más világba vezesse el, engedve a szabad képzeletnek. Mindent – amit írtam – magamnak írtam, aminek egy részét örömmel osztottam meg néhány közösségi oldalon is. Nekem a versírás kikapcsolódást, szabadságot jelent, míg a könyv egy kincs.

Bubrik Zseraldina

Bubrik Zseraldinának hívnak, 1972 májusában születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem. Gyerekkoromtól írok, de igazán tizenhét évvel ezelőtt kezdtem el. Novella volt az első, majd a versek, és kikötöttem a meséknél. Ideáig hét könyvem jelent meg. Rengeteg díjat kaptam, a legbüszkébb a Bronzpróza éremre, kettő Szépirodalmi díjra, és a Dugonics András díjra vagyok.

Szőcs Éva

A nevem Szőcs Éva 1967 június 4-én születtem Románia szívében Harghita megye egyik kis városában Székelyudvarhelyen. Már gyermekkoromban különknek számítottam. Kicsit álomvilágban éltem, rímeket faragtam. Az én világom a versírás. Minden, ami eljut a lelkemig és megihlet verssé alakul bennem. Természetrajongó vagyok, sok versem témája, de a szerelmes versek, Istenes versek is közel állnak hozzám. Több irodalmi oldalon Magazinban jelentek meg verseim. Egy önálló verses kötetet is sikerült összehoznom. A vers írást Isten ajándéknak tartom, én csak eszköz vagyok a kezében. Szívemből szeretettel nyújtom át nektek lelkem rezdüléseit.

Csipak Valéria

Nevem Csipak Valéria. Lánykori nevem Hajnal. Törökkanizsán Vajdaságban születtem 1963-ban. Tiszaszentmiklóson élek. Az általános iskolát ott végeztem, majd középiskola Csóka, utána a könyvelői és meghangoráfiai szakmán diplomáztam. A pénzügyi osztályon kezdtem dolgozni a néhai kastélyban. Aztán az akkori vajdasági bankban /ma OTP a neve./ Leépítések. Utána én is, amit találtam minden munkát elvállaltam. Majd a Csóka-i kémiai vegyészeti szak-középiskolába kerültem. Ahonnan nyugdíjba is mentem 2019 decemberében. Az irodalom mindig is nagyon közel állt és áll hozzám. Váci Mihály verse: A még nem elég a kedvencem. Szerettem volna kipróbálni, vajon én is tudok-e írni verseket. Egy idős kortárs író bácsi írásai adták az ihletet. Ő mondta nekem, ha nem próbálsz ki valamit, nem mondhatod, hogy nem tudod. Kipróbáltam, mivel rokkant lettem, és tényleg örömmel töltött el, hogy sikerült. Sőt a szókincsem is, a sok elolvasott könyvnek hála, jóval gazdagabb lett. Minden kezdet nehéz, amatőr írások voltak, mégis felraktam az internetre őket. Néhány napon belül meglepetésben volt részem, Budapestről a Magyar Kultúra Lovagja – Nyiba Német Sándor – felkért, hogy elszavalhassa zenei aláfestéssel öt versemet. Esőcseppek címmel, a youtube-ra is felkerült az egyik versem. Akkor jöttem rá, hogy a szekér lassan elindult. Azóta is halad felgyorsulva, néha lassabban. A természetet szeretem, a Tiszát, a Rónaságot. Ahonnan csak eszembe jut valami, már lassan a fejemben íródik is meg a vers. Az élet azt mondják regényt ír, így én is a gyermekkoromtól a jelenig mindenről írok. Legyen az sóvirág, vagy felperzselt fű. A szekér még halad és haladni fog, amíg az út tart, amíg a kerék ki nem esik és a sors azt nem mondja: Ennyi volt.

Nagyné Létai Krisztina

Nagyné Létai Krisztina vagyok. 32 éves, Békés megyében élek. Kezdő íróként próbálkozok a vers írással. Többnyire akkor szoktam írni, ha elkap az ihlet valamivel kapcsolatban.

Németh Balázs

Németh Balázs vagyok a Veszprém megyei Sümegen élek születésem óta. Az írás meghatározó tevékenység az életemben, amivel 2004 óta foglalkozom. Először versírással kezdtem majd a későbbiek folyamán áttértem a novellaírára. Magával az írással a tapolcai író, költő, irodalomtörténész Németh István Péter ismertetett meg. Ő mondta, hogy ehhez az egészhez van érzékem és soha ne hagyjam abba. Az első kötetem a Félelem rezidense 2020-ban jelent meg, majd rögtön 2021-ben megjelent a második, ami az Élet alkonya címet viseli. Ez a két kötet a Holnap magazin gondozásában jelent meg. Ezután csatlakoztam a Smaragd kiadó csapatához 2022-ben, ahova egy nagyon kedves író nő ismerősöm ajánlásával tudtam bejutni. Ő nem más, mint Elena Honoria. Kiváló író nő a maga műfajában. Legnagyobb sikeremet a soron következő könyvemmel a Sötétben élsz című kötettel értem el a 2023-as évben, ahol ugyanis jelölték az Év Könyve díjra. Idén ugyanezt a könyvet jelölték kiadón belül a Smaragd díjra. A negyedik kötetem a Huszonnégy óra a kísértetekkel címet viseli. A könyveim megtalálhatók különböző boltláncokban mind a kiadó webshopjában. Ha felkeltettem Kedves Olvasó az érdeklődésed, akkor szeretettel várlak az én világomban. A történeteim a kezdetektől fogva a hétköznapi emberek problémáival foglalkozó írások. Fontosnak tartom, hogy figyeljünk egymásra, és ha én másképp nem tudom megtenni, akkor, felhívom az emberek figyelmét arra, hogy igen is foglalkozzunk egymással ebben a rohanó világban a történeteimen keresztül. Elérhetőségeim Facebook, Németh Balázs Írói csoport, Németh Balázs Írói oldal

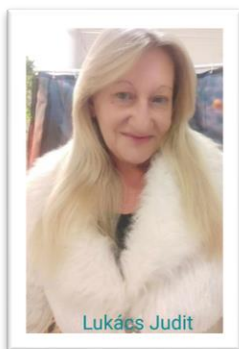

Márkus Katalin

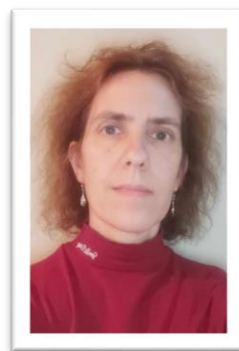
Márkus Lászlóné vagyok. 1956-ban Zalaegerszegen születtem. Jelenleg egy zalai kis faluban élek. Egy családi tragédia után a terápia része volt, hogy írjam le gondolataimat. Így kezdtem el verseket, rövid történeteket, később meséket is írni. Több, internetes irodalmi csoport tagja vagyok, melyekben igyekszem aktívan részt venni. Írásaimat Márkus Katalin, a Poet.hu közösségben M.J.Kata néven publikálom. A Múzsák Könyvtára csoporthoz 2024. októberében csatlakoztam. Nagyon jó közösség, szeretek itt lenni.

Bachorné Lukács Judit

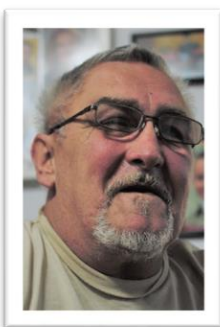
Bachorné Lukács Judit vagyok. Verseimhez a Lukács Judit nevet használom. 1961.07.28-án születtem Vácon, jelenleg is itt élek. Egyszerű édesanya vagyok, négy felnőtt gyermekem van. Már gyerekkorom óta írogatok verseket. Fő témám az érzélem, a szerelem, van meglátásom a világról és a benne élő emberekről, véleményem versekbe öntöm. Érzelmi alapon működöm, de a gyakorlati dolgok sem állnak tőlem távol, szeretek adni, ha mást nem is tudok, akkor szavakat, mondatokat, őszintén tárom az olvasók felé, kiadom a bensőmből mindazt, ami bennem akkor zajlik.

Brettnerné Ónadi Krisztina

Brettnerné Ónadi Krisztina vagyok. Tizennyolc évesen írtam néhány verset. Aztán harminc évig nem történt semmi. Ez persze így nem igaz. Sok minden történt velem harminc év alatt, sok mindent csináltam..., de a versírás nem szerepel a listán. Aztán történt valami... és kinyílt egy Kapu. Azóta írom a verseket. Két téma van, ami leginkább érdekel, kint a természet és bent a lélek az varázsol el. Így verseim nagy része az önismeret, az érzelmi megújulás és a természet szeretetének témáit járják körül. Mert én így szeretem.

Hecz János Sándor

Hecz János Sándor néven születtem Budapesten 1957-ben. Ifjú koromban írtam dolgokat csekély sikerrel. 2012-óta írogatok sokak által verseknek nevezett költeményeket. Nincs kimondottan kedvenc író, költő, de szívesen olvasom az olyan verseket, melyeknek van ritmusa, mondanivalója. Tisztelettel: Hecz János Sándor.

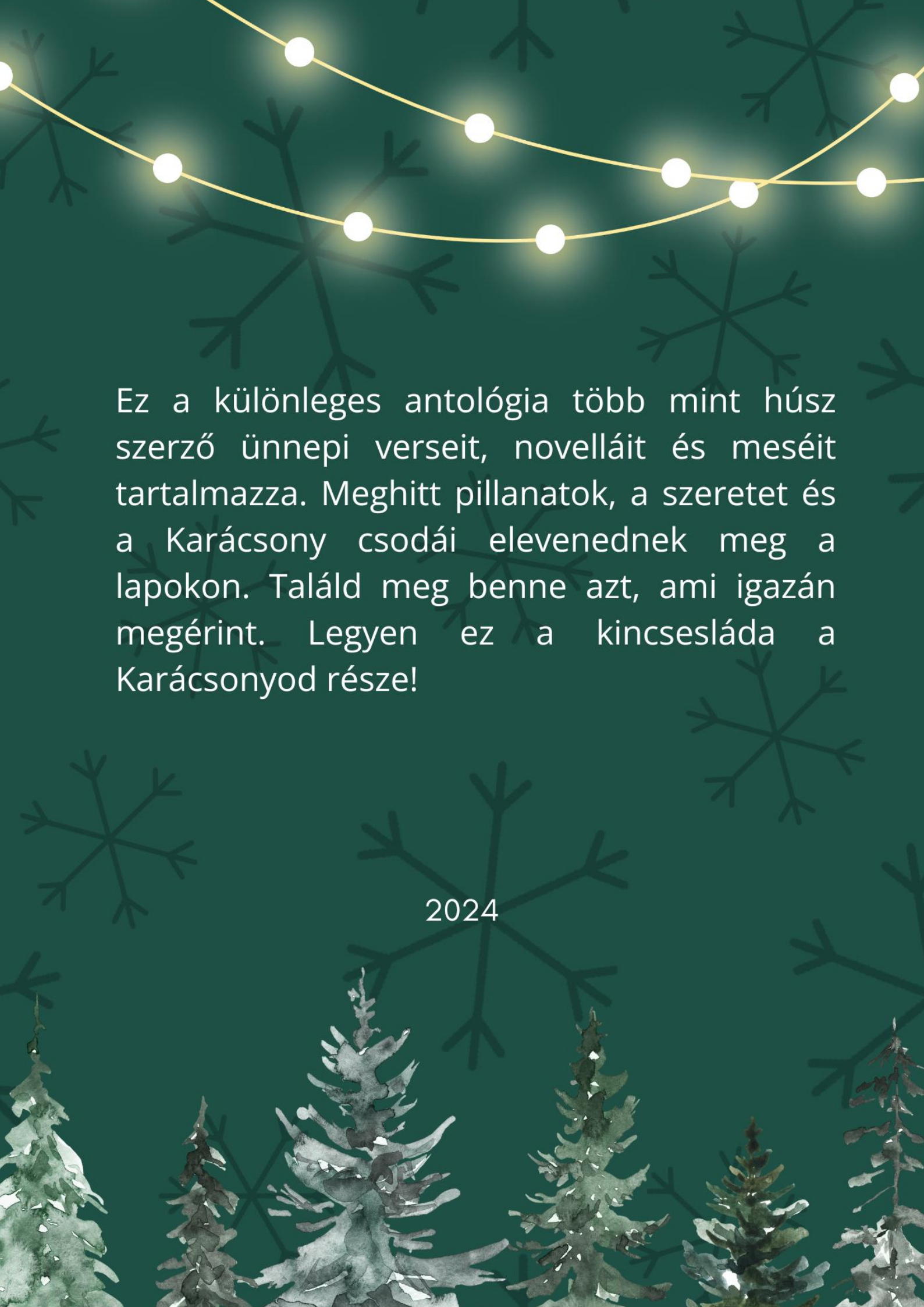
Aurora Amelia Joplin

Meghitt, békés karácsonyi ünnepeket

Hálás szívvel száll a hála,
Minden tollból fakadt csodára.
Karácsony fénye szíveket hív,
S a sorokból szeretet sugárzik.

Minden alkotónak köszönet jár,
Hisz soraikból tiszta fény száll.
Az olvasóknak kívánok áldott perceket,
Békés, meghitt, szép karácsonyi ünnepeket!

Ez a különleges antológia több mint húsz szerző ünnepi verseit, novelláit és meséit tartalmazza. Meghitt pillanatok, a szeretet és a Karácsony csodái elevenednek meg a lapokon. Találd meg benne azt, ami igazán megérint. Legyen ez a kincsesláda a Karácsonyod része!

2024